

JASPER FFORDE

A Jane Eyre eset

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
JASPER FFORDE: The Eyre Affair, 2001

A kiadvány sem részben, sem egészben
nem sokszorosítható
a kiadó írásos engedélye nélkül!

Fordította: Tóth Tamás Boldizsár, 2008

Borítóterv: Mark Thomas

Szerkesztette: Balikáné Bognár Mária

Kiadja a Cor Leonis Films Kft.
1056 Budapest, Váci u. 56–58.

Felelős kiadó: Vágási Emőke

Elérhetőség: corleonis@corleonis.hu

Weboldal: www.corleonis.hu

Webshop: konyvaruhaz.corleonis.hu

ISBN 978-963-89572-3-8

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-nél
(www.korrektnyomda.hu)
Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

APÁMNAK,
JOHN STANDISH FFORDE-NAK
(1921–2000),

*aki már nem tudta meg, hogy kiadják a művem,
de nagyon büszke lenne – és nem kevésbé meglepett.*

A könyv tipográfiája és kötése
a Góliát Konzern szabványát követi.

Góliát®

„Minden, amire szükséged lehet.”

Figyelmeztetés: A Góliát Konzern bármely termékével
vagy szolgáltatásával való visszaélés
az elkövető és családja élethez, egészséghez
és szabadsághoz való alkotmányos jogának
csorbulásához vezethet.

Tartalom

1. Thursday Next: a nő, aki jövő csütörtök volt 9
2. Gad's Hill 18
3. Újra az íróasztalnál 25
4. Acheron Hades 36
5. Keresd a bűnöst, büntesd az ártatlant 51
6. Jane Eyre – rövid betérő a regénybe 71
7. A Góliát Konzern 78
8. Léghajóval Swindonba 84
9. A Next család 97
10. A swindoni Finis Hotel 113
11. Polly belső szeme kigyúl 128
12. KülSzol 27 – az Irodalmi Detektívcsoport 134
13. A Capel-y-ffin-i templom 142
14. Ebéd Bowdennel 148
15. Isten hozta, isten vele, Mr. Quaverly! 155
16. Striggs Bratton & Felix7 165
17. KSZ-17: Szívók és rágók 175
18. Megint Ted 181

-
19. A tiszteletlen Joffy Next atya 194
20. Dr. Joyce Tick 203
21. Hades és Góliát 211
22. A várós játék 218
23. Az átadás 222
24. Martin Chuzzlewit megmenekül 233
25. Gondolkozási idő 239
26. A földreszállók 243
27. Hades új kéziratot talál 264
28. A haworth-i ház 286
29. Jane Eyre 294
30. Ősszépi felhördülés 298
31. A Walesi Népköztársaság 301
32. Thornfield Hall 317
33. A könyv megíródik 328
34. A *könyvük* lassan véget ér 343
35. A *könyvünk* lassan véget ér 349
36. Házasság 364

1

Thursday Next: a nő, aki jövő csütörtök volt

A Különleges Szolgálat létrehozását az olyan szokatlan, illetve speciális felkészültséget igénylő feladatok tették szükségessé, amelyek megoldására az általános rendőri állomány nem alkalmas. A KülSzol harminc alegységre tagozódik; ezek közé tartozik a prózai Szomszédvizsoly Csoport (KSZ-30) csakúgy, mint az Irodalmi Detektívcsoporthoz (KSZ-27) és a Művészeti Bűntények Csoportja (KSZ-24). A 20 alatti számozású alegységek teljes titoktartás mellett dolgoznak, ennek ellenére köztudott, hogy a KSZ-12 az Időország és a KSZ-9 a Terrorelhárítás. A szóbeszéd szerint a KSZ-1 magukat a külszolosokat tartja szemmel. Hogy a többi titkos csoport mivel foglalkozik, arról nem szól a fáma, ellenben tudni való, hogy a KülSzol ügynökei, akik többségükben volt katonák és rendőrök, nem egészen épelméjűek. Ahogy a mondás tartja: „Ha külszolos akarsz lenni, légy egy kicsit hibbant.”

MADD L. MIRCH:

A Különleges Szolgálat rövid története

Apám arcától megállt az óra. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy csúnya volt vagy ilyesmi – az időörök azokra használták ezt a kifejezést, akik képesek csigalassú vánszorgássá változtatni az időt. Apa az Időország ezredese volt, és mélyen hallgatott a munkájáról. Olyan mélyen, hogy a dezertálásáról is csak akkor értesültünk, amikor egy reggel az időbűvészbajtársai ellepték a házunkat, s egy visszamenőleg is örök érvényű letartóztatási és likvidálási parancsot lobogtatva követelték, hogy mondjuk meg, hol van apa és mikor. Elfogni azonban azóta se tudták, s apa későbbi látogatásai alkalmával

megtudtuk, hogy miután az egész testületet „morálisan és történelmileg romlottnak” ítélte, egyszemélyes háborút indított a Speciális Időstabilitási Hivatalnál dolgozó bürokraták ellen. Hogy ez alatt pontosan mit értett, azt nem tudtam, és ma sem tudom; jobb híján reméltem, hogy tudja, mit csinál, és miközben csinálja, nem fog pórul járni. Apának nehéz munkával szerzett, maradandó képessége volt az órafékezés, s immár magányosan vándorolt az időben; nem egyetlen korban élt, hanem mindben, s nem volt otthon sehol, csak a kronoklasztikus éterben.

Én nem az Időörségnek dolgoztam. Nem is vágytam közéjük soha. Úgy hírlett, az ottani munka nem épp mókacacagás, bár jól fizetnek, és páratlan búcsúajándékot adnak azoknak, akik tőlük mennek nyugdíjba: egyirányú utazást egy tetszőleges helyre és időbe. Az Időörséget mégsem nekem találták ki. Én úgynevezett „I. fokozatú ügynök” voltam a Különleges Szolgálat KSZ-27-es alegységénél, a Irodalmi Detektívcsoport londoni részlegénél. Ez *sokkal* kevésbé irigylésre méltó státusz, mint amilyennek tűnik. 1980 óta a nagy bűnbandák megjelentek a lukratív irodalmi piacon, és mi bővében voltunk a feladatoknak, de szűkében a pénznek. A főnököm Boswell területi parancsnok volt, egy alacsony, dagadt pasas, aki úgy festett, mint egy liszteszsák, aminek keze-lába nőtt. Élt-halt a munkáért, szerelmes volt az írott szavakba – a boldogság netovábbját jelentette számára, ha egy ál-Coleridge vagy egy hamis Fielding nyomába eredhetett. Boswell vezetése alatt tartóztattuk le azt a bandát, amelyik első kiadása Samuel Johnsonokat lopott és értékesített; egy másik alkalommal lelepleztük vele az elveszett Shakespeare-mű, a *Cardenio* egy ordítóan pocsk utáztatának hitelesítésére tett kísérletet. Ilyen jó kis kalandokból azonban nem sok akadt – az izgalom szigetei voltak csupán a prózai rutinmunka tengerében. Időnk nagy részében feketekereskedőkkel, szerzőjog-sértésekkel és csalásokkal foglalkoztunk.

Immár nyolc éve dolgoztam a KSZ-27-nél Boswell alatt. Egy Maida Vale-i apartmanban laktam Pickwickkel, a regenerált dodóval, ami még abból az időből maradt meg nekem, mikor nagy divat volt a kihalt fajok feltámasztása, és minden boltban lehetett „csináld magad” klónozókészletet kapni. Szerettem volna – sőt minden vágyam volt – elkerülni az Irodettól, de az áthelyezés csoda-, az előléptetés meg ritkaság-számba ment. Csak úgy lehetett belőlem igazi nyomozó, ha a közvetlen felettesem tovább- vagy kilépett. Erre azonban nem került sor; LaPozz nyomozó abbéli reménye, hogy feleségül mehet egy gazdag Ideális úrhoz és leszerelhet, az maradt, ami volt: remény – Ideális úrról ugyanis rendre kiderült, hogy valójában Link úr, Piás úr vagy Már Nős úr.

Mint fentebb említettem, apám arcától megállt az óra. Pontosan ez történt egy tavaszi délelőttön, mikor épp szendvicset eszegettem egy kis kávézóban, nem messze a munkahelyemtől. A világ villogni kezdett, megremegett és megállt. A kávézó tulajja elnémult a mondat közepén, a tévében kimerevedett a kép. Kint a madarak ott maradtak az égre ragasztva. Az autók és villamosok megálltak az utcán, s egy balesetet szenvedett biciklista mozdulatlaná vált a levegőben, arcán a ráfagyott félelemmel, fél méter magasan a kemény aszfalt fölött. Az utcazaj is szünetelt, az adott pillanat hangjai tűntek csak végtelenül kitartott, egyenletes erejű, tompa zúgásnak.

– Hogy van az én gyönyörű lányom?

Megfordultam. Az egyik asztalnál ott ült apám, aki most felállt, hogy szerető karjába zárjon.

– Jól vagyok – feleltem, és viszonzottam az ölelést. – És hogy van az én kedvenc édesapám?

– Nem panaszkodhatom. Az idő tényleg jó orvos.

Egy pillanatig rábámultam.

– Valahányszor látlak – motyogtam –, mindig az a benyomásom, hogy fiatalodtál.

– Úgy is van. Unokákra van kilátás?

– Ha így megy tovább, sose lesz.

Apám elmosolyodott, és felvonta fél szemöldökét.

– Korai még ezt kijelentened.

Átadott nekem egy woolworths-ös zacskót.

– Nemrég 78-ban jártam – mondta. – Ezt onnan hoztam.

Egy Beatles-kislemezt kaptam tőle. A dal címe nem volt ismerős.

– Nem oszlottak fel 70-ben?

– Nem feltétlenül. Milyen a munka?

– Semmi különös. Hitelesítések, jogok, lopások...

– A régi nóta?

– Aha – bólintottam. – A régi nóta. Mi szél hozott?

– Mostanhoz három hétre meglátogatom anyádat – felelté apa a csuklóján viselt nagy kronográfra pillantva. – A szokásos öhm... okból. Egy hét múlva kifesti a hálósobát halványlilára. Légy szíves, próbáld meg lebeszélni róla. Nem megy a függönyhöz.

– Hogy van anya?

Apa mélyet sóhajtott.

– Sugárzik, mint mindig. Mycroft és Polly is megvannak.

Ők a nagybátyám és a nagynéném voltak. Szerettem őket, bár sültbolond volt mindkettő. A legjobban Mycroft hiányzott. Hosszú évek óta nem jártam a szülővárosomban – tudtam, hogy gyakrabban kellene látogatnom a családomat.

– Anyáddal úgy gondoljuk, jót tenne neked, ha hazatuznál egy időre. Anyád szerint túlságosan átadod magad a munkádnak.

– Ez egy kicsit erős a te szádból, apa.

– Talált, süllyedt. A történelemmel hogy állsz?

– Tűrhetően.

– Tudod, hogyan halt meg Wellington hercege?

– Hát persze – feleltem. – Eltalálta egy francia orvlövész a waterloo-i csata elején. Miért?

– Csak úgy kérdeztem – motyogta tettetett közömbösséggel apa, miközben valamit beírt egy kis noteszbe. Egy pillanatig csend volt.

– Tehát Napóleon *győzött* Waterloo-nál, igaz? – kérdezte lassan, feszülten.

– Dehogya – válaszoltam. – Blücher altábornagy idejekorán beavatkozott, és megfordította a csata kimenetelét.

Összehúztam a szemem.

– Ezt minden gyerek tudja, apa. Miért kérdezel ilyeneket?

– Különös véletlen, nem gondolod?

– Micsoda?

– Hogy két angol nemzeti hőst, Nelsont és Wellingtont is életük legfontosabb csatája elején lövik le.

– Mire célzol?

– Hogy ebben a francia revizionisták keze lehet.

– Ez azonban egyik esetben sem változtatott a végeredményen – mutattam rá. – Mindkét csatát megnyertük!

– Azt nem mondtam, hogy ügyesen dolgoznak.

– Ez nevetséges! – fakadtam ki gúnyosan. – És persze szerrinted ugyanazok a revizionisták ölették meg 1066-ban Harold királyt is, hogy megtámogassák a normann inváziót, mi?

Apa nem nevetett velem. Csodálkozva kérdezett vissza:

– Haroldot? Megölték? Hogyan?

– Egy nyilat kapott, apa. A szemébe.

– Angolt vagy franciát?

– Azt nem jegyezték fel – válaszoltam a bizarr kérdezősködéstől ingerülten.

– Azt mondod, a szemébe? Tényleg kizökkent az idő – motyogta apám, és megint jegyzetelt.

– Mi zökkent ki? – kérdeztem rá, mert nem hallottam tisztán.

– Semmi, semmi. Kész szerencse, hogy én születtem helyretolni azt...

– *Hamlet?* – ismertem fel az idézetet.

Apám nem felelt. Befejezte az írást, becsukta a noteszt, azután elgondolkodva megdörzsölte a halántékát az ujjá hegyével. A világ előrébb ugrott egy másodperccel, majd megint megdermedt. Apám nyugtalanul körülnézett.

– A nyomomban vannak. Köszönöm a segítséget, édeském. Ha találkozol anyáddal, mondd meg neki, hogy tőle a nap is szebben ragyog – és ne feledd lebeszélni róla, hogy halványlilára fesse a hálószobát.

– A lilán kívül bármi jó?

– Igen.

Apám rám mosolygott, és megcirógatta az arcomat. Könny szökött a szemembe – túl rövidek voltak ezek a látogatások. Apa megérezte a szomorúságomat, és olyan mosollyal nézett rám, aminél szebbet gyerek az apjától nem is várhat. Aztán megszólalt:

– *KSZ-12-es szemmel nézz a múltba, messze...*

Itt abbaagyta, s én folytattam az idézetet a régi időőrdalból, amit apám kiskoromban sokat énekelt nekem:

– *S meglátod, a világ arca hányféle lehetne.*

Azután apa eltűnt. A világ megremegett, és újra elindult az óra. A kávéház tulajja befejezte a mondatát, a madarak továbbrepültek a fészük felé, a tévében folytatódott a Nyamm-Burger émelyítő reklámfilmje, s a biciklista puffanva landolt az úttesten.

Minden úgy folytatódott, mintha mi sem történt volna. Apa úgy jött és úgy ment el, hogy rajtam kívül senki nem vette észre.

Rendeltem egy rákos szendvicset, melázva majszolni kezdtem, és a húlni nem akaró *mochá*-mat szürcsöltem hozzá. A kávéházban kevés volt a vendég, és Stanford, a tulaj, mosogatóval foglalta el magát. Mikor a tévében feltűnt a Bufo Hírhálózat logója, letettem az újságot és felnéztem.

A Góliát Konzern tulajdonában levő Bufo a legnagyobb európai hírszolgáltató volt. Napi huszonnégy órában ontotta

a friss híreket, s egyetlen nemzeti csatorna sem versenyezhetett vele. A Góliát tőkeerős, stabil hátteret biztosított a Bufoonak, egyszersmind kissé gyanússá tette. Senkinek nem tetszett, ahogy a konzern rátelepedett az országra, s a Bufót a megérdemeltnél is több kritika érte, holott konokul tagadták, hogy az anyavállalat kézi vezérléssel irányítaná a hírszolgálatot.

– A Bufo Hírhálózat adását látják – harsogta bele a zenébe a felkonferáló. – Bufo – hírek a nagyvilágból, hírek minden időben, hírek *MOST!*

A kigyúló lámpák megvilágították a hírolvasónőt, aki belemosolygott a kamerába.

– 1985. május 6-a van, önök a déli híradót látják Alexandria Belfridge-dzsel. A Krím-félsziget sorsa a héten ismét az érdeklődés középpontjába került, miután az ENSZ elfogadta PN 17 296-os számú határozatát, amely felszólítja Angliát és az Orosz Birodalmi Kormányt, hogy kezdjenek tárgyalásokat a terület felségjogáról. Érdekérvényesítő csoportok bel- és külföldön egyaránt a békés rendezést, az immár százharmincegyedik éve zajló krími háború befejezését szorgalmazzák.

Behunytam a szemem, és csendesen nyögtem egyet. Jómagam megcselekedtem, amit megkövetelt a haza, jártam ott '73-ban, és a saját szememmel láttam a háborúnak azt az arcát, ami nem csinnadratta és diadalmenet. A forróságot, a fagyot, a félelmet, a halált. A hírolvasónő hazafias lelkesedéstől csengő hangon folytatta:

– 1975-ben az esélytelenek diadalaként értékelték, hogy az angol csapatoknak sikerült elfoglalniuk az utolsó orosz állást a félszigeten. A hadi helyzet azonban azóta sem mozdult ki a holtpontról, s a hazai közhangulatot híven tükrözi Sir Gordon Moorishnak a múlt héten a Trafalgar Square-en, egy háborúellenes tüntetés alkalmával tartott beszéde.

Egy többé-kevésbé békés londoni tömegdemonstráción

készült felvétel következett. Moorish egy pódiumon, szedett-vedett mikrofoncsokor mögött szónokolt.

– A hadjárat, ami 1854-ben az orosz birodalmi terjeszkedés megfékezését célozta – zengte a képviselő –, az évtizedek során a nemzeti büszkeség elevenen tartásának eszközévé korcsosult...

Már nem figyeltem oda. Ezt a szöveget kismilliószor hallottam. Miközben belekortyoltam a kávémba, verejték csípését éreztem a fejbőrömön. A tévében Moorish beszéde alá egy régebbi krími képsort vágta be: az erőddé változott Szevasztopolt mutatták, ami angol helyőrségi városként igen keveset őrzött meg építészeti és történelmi örökségéből. Valahányszor ilyen képeket láttam, kordit szaga és gránátok robaja töltötte meg a fejem. Öntudatlanul megérintettem az egyetlen látható háborús emlékemet, a kis kidudorodó sebhelyet az államon. Mások nem úszták meg ennyivel. Semmi sem változott azóta. A háború malomkövei még mindig forogtak.

– Marhaságot beszél, Thursday – szólalt meg egy érdes hang a közelemben.

A megjegyzést Stanford, a tulaj tette. Hozzám hasonlóan ő is krími veterán volt, de egy korábbi hadműveletben vett részt, s velem ellentétben nemcsak az ártatlanságát és néhány jó barátját veszítette el ott: két bádoglábon billegett, s még mindig tucatnyi konzervdobozra elég repesz volt a testében.

– Az ENSZ-nek semmi köze a Krím ügyéhez.

Szeretett a Krímről társalogni velem, pedig ellentétes nézeteket vallottunk. Más partnert ugyanis nemigen talált. A walesi konfliktusban részt vevő katonák dicsőbb témát kínáltak, a szabadságolt krímiek pedig örültek, hogy a szekrényben hagyhatják az egyenruhát.

– Ahogy gondolja – feleltem diplomatikusan, és az ablakon át kibámultam az utcára. A sarkon egy krími veterán pár pennyért Longefellow-t szavalt fejből.

– Ha most visszaadjuk a félszigetet, akkor hiába halt meg

annyi emberünk – folytatta mogorván Stanford. – 1854 óta ott vagyunk. A Krím a miénk. Ennyi erővel a Wight-szigetet is visszaadhatnánk a franciáknak.

– A Wight-szigetet *visszaadtuk* a franciáknak – emlékeztettem türelmesen. Tudtam, hogy Stanford naprakészsége a krokettbajnokság állására és Lola Debaro színésznő szerelmi életére korlátozódik.

– Nocsak – motyogta homlokráncolva. – Tényleg? Hát nem kellett volna! Minek képzelet magát az az ENSZ?

– Nem tudom, Stan, de én bármit megszavazok, ha véget ér tőle az öldöklés.

A kávéházas szomorúan megcsóválta a fejét. Közben Moorish szónoklata befejező részéhez ért.

–aligha kétséges, hogy IV. Alekszej Romanov cár jogot formálhat a félsziget fölötti fennhatóság gyakorlására. A magam részéről alig várom a napot, amikor csapataink hazatérnek, és véget ér az emberéletek és anyagi javak felbecsülhetetlen mértékű elherdálása.

A Bufo hírolvasónője újra feltűnt a képen, és belekezdett a következő témába: a kormány 83%-ra készült emelni a sajt adóját. Várható volt, hogy a népszerűtlen intézkedés nyomán a harciasabb szellemű polgárok sajtüzletek kifosztásába kezdenek.

– A ruszki akár holnap befejezhetnék a háborút, ha el akarodnának onnan – jelentette ki tüzesen Stanford.

Érvnek ez harmatgyenge volt, s ezt ő is nagyon jól tudta. A félszigeten nem maradt semmi, amit érdemes lett volna birtokolni, akárki kerül ki győztesként. Az egyetlen területsáv, ahol nem lőtt mindent péppé a tüzérség, el volt aknásítva. A Krím történeti és morális megfontolások alapján is a birodalmi Oroszországhoz tartozott, és ettől kezdve nem volt min vitatkozni.

A következő hír a Walesi Szocialista Köztársasággal közös határunkon lezajlott incidensről szólt. Senki nem sérült

meg, csak pár golyó süvített át a Wye folyó fölött Hay közelében. Wales életfogytig regnáló elnöke, az ifjanc VII. Owain Glyndwr a tőle megszokott hévvel Anglia fejéhez vágta, hogy imperialista kapzsiságból egy egyesült Nagy-Britanniát akar létrehozni; hasonlóan jellemző módon az angol parlament még csak állásfoglalást sem adott ki az esetről. A híradó folytatódott, de én már nem nagyon figyeltem oda. Új fúziós erőmű épült Dungenessben, amit a miniszterelnök személyesen nyitott meg. Kötelességtudóan vigyorgott, mikor villogni kezdtek a vakuk. Újra az újságom fölé hajoltam, és olvasni kezdtem egy cikket arról, hogy döbbenetes mértékű elszaporodásuk okán a parlament kivette a dodókat a védett fajok közül – de nem tudtam a szövegre koncentrálni. A Krím megtöltötte a fejem feltoluló emlékekkel. Szerencsére a személyhívóm kisvártatva mentőövet dobott nekem: csipogásával visszarángatott a valóságba. Letettem pár bankót a pultra, és kisiettem az ajtón, épp mikor a hírolvasónő komoran bejelentette, hogy egy fiatal szürrealista gyilkosság áldozata lett: megkéselte a francia impresszionizmus egy radikális irányzatához köthető banda.

2

Gad's Hill

Kétféle felfogás van érvényben az idő rugalmasságát illetően. Az egyik szerint az idő messzemenően hajlékony, a legapróbb esemény is megváltoztatja a Föld jövőjének lehetséges alakulását. A másik nézet szerint az idő merev: hiába próbáljuk eltéríteni, visszakanyarodik a determinált jelen felé. Megjegyzem, engem nem izgatnak az efféle részletkérdések. Én nyakkendőket adok el azoknak, akiknek nyakkendő kell.

NYAKKENDŐÁRUS a Victoria állomáson, 1983. június

A csipogóm meghökkentő hírrel szolgált: ellopták az ellophatatlant. A *Martin Chuzzlewit* kézírata nem először került illetéktelen kezekbe. Két évvel azelőtt kivette a vitrinből egy biztonsági őr, aki nem akart egyebet, csak elolvasni a könyvet a maga eredeti, csorbítatlan állapotában. Végül erőt vett rajta a büntudat, vagy épp a harmadik oldal után belefáradt Dickens kézírásának kibetűzésébe, ugyanis feladta magát, s így a kézirat megkerült. Az őr öt évig csorgatta a ve-rejtekét a dartmoori mészégető kemencék mellett.

Charles Dickens élete alkonyát a Gad's Hill Palace-ban töltötte, de a *Chuzzlewit* 1843-as megírásakor még együtt lakott első feleségével a Devonshire Terrace-on. A Gad's Hillből, ami egy jókora viktoriánus épület Rochester közelében, pompás kilátás nyílt a Medwayre, amikor Dickens megvette. Ha az ember összehúzza a szemét, és nem létezőnek tekinti az olajfinomítót, a nehévízüzemet meg az ExcoMat veszélyesanyag-telepet, úgy viszonylag könnyű elképzelni, mi vonzotta az író-t Angliának erre a részére. Naponta több ezer látogató járja be a Gad's Hillt, amit az irodalmi zarándokok harmadik legnépszerűbb úti céljaként tartanak számon az Anne Hathaway-lak és a Brontëk haworth-i szülőháza után. Ez az emberáradat óriási biztonsági problémát jelentett; senki nem mert kockáztatni, mióta egy háborodott betört a Chawton-házba, és azzal fenyegetőzött, hogy megsemmisíti Jane Austen összes levelét, ha nem adják ki tagadhatatlanul unalmas és rosszul szerkesztett Austen-biográfiját. Az incidens ugyan szerencsés véget ért, de baljós előjelként mutatott a jövőbe. Egy évre rá Dublinban egy szervezett banda megkísérelte túsul ejteni Jonathan Swift írásait. Az elhúzódó ostrom során két zsarolót agyonlőttek, és áldozatul esett számos politikai pamflet eredetije, valamint a *Gulliver utazásainak* egy korai piszkozata. Nem lehetett tovább halogatni az elkerülhetetlent. Az irodalmi relikviák golyóálló üveg, elektronikus biztonsági rendszerek és fegyveres őrök védelme alá

kerültek. Senki nem akarta volna ezt, de úgy tűnt, nincs más megoldás. Nem is történt azóta nagyobb baj – már csak ezért is szenzációszámba ment a *Chuzzlewit* eltűnése.

Leparkoltam a kocsimat, felcsíptettem KSZ-27-es jelvényemet a mellzsebemre, majd átverekedtem magam az újságírók és bábéskodók tömegén. Már messziről megláttam Boswellt, és a kifeszített kordon alatt átbújva feléje vettem az irányt.

– Jó napot, uram – motyogtam. – Jöttem, amint megkaptam a hírt.

Boswell az ajkára tette mutatóját, majd a fülembé súgta:

– Földszinti ablak. Tíz percig se tartott. Semmi többet.

– Tessék?

Aztán megértettem. A Bufo Hírek sztárriportere, Lydia Letchup faggatózni készült. A pompás frizurájú tévés újságíró most ért bevezetője végére, és kettőnkhez fordult. Boswell elegánsan félrehúzódott, játékosan oldalba bökött, és magamra hagyott a kamerák kereszttüzeiben.

– ...*Chuzzlewit* kéziratát, amit a Gad's Hill-beli Dickens Múzeumból loptak el. Az esetről Thursday Next irodalmi detektívet kérdezem. Megmagyarázná, hogyan juthattak be a tolvajok és lophatták el egyik legértékesebb irodalmi kincsünket?

– Disznó – motyogtam Boswell felé, aki kárörvendő kuncogástól rázkódva oldalgott el. Zavartan toporogtam. A lankosság lankadatlanul lelkesedett a képzőművészetért és az irodalomért, s ez, valamint a szűk költségvetési keret egyre nagyobb terhet rótt az Irodetre.

– A tolvajok egy földszinti ablakon át hatoltak be, és egyenesen a kéziratért mentek – nyilatkoztam legszebbik tévés hangomon. – Tíz percig sem voltak az épületben.

– Úgy tudom, a múzeumban ipari kamerák üzemelnek – folytatta Lydia. – Rendelkezésre állnak videofelvételek a tolvajokról?

– A vizsgálat még folyamatban van – feleltem. – Nyilván megéri, hogy bizonyos részleteket egyelőre nem tárhatunk a nyilvánosság elé.

Lydia leeresztette a mikrofont, és intett az operatőrnek, hogy álljon le.

– Tud valami konkrétumot is mondani, Thursday? – kérdezte. – Ezt a kincstári szöveget akárki lenyomja nekem.

Rámosolyogtam.

– Most értem csak ide, Lyds. Kérdezzen egy hét múlva!

– Egy hét múlva ez már archív anyag lesz, Thursday. Oké, vegyük tovább!

Az operatőr újra a vállára kapta a kamerát, és Lydia folytatta az interjút.

– Vannak nyomok?

– Egyszerre több szálát igyekszünk felgombolyítani. Bizunk benne, hogy sikerül visszaszerezni a kéziratot a múzeum számára, és a tettesek rendőrökékre kerülnek.

Jó lett volna osztani saját optimizmusomat. Annak idején magam vizsgáltam felül a biztonsági rendszert a Gad's Hillben, s tudtam, hogy olyan a hely, akár az Angol Nemzeti Bank. Ügyesek voltak, akik ezt a lopást összehozták. Nagyon ügyesek. És egy kicsit személyesen is érintve éreztem magam. Az interjú véget ért, és én átbújtam egy „KSZ – Lezárt terület” feliratú szalag alatt, hogy csatlakozzam a rám várakozó Boswellhez.

– Átkozott ügy ez, Thursday. Informálja, LaPozz!

Azzal Boswell magunkra hagyott minket, elment valami falnivalót keresni.

– Ha el tudod nekem magyarázni, hogyan hozták össze ezt – dörmögte Pagina, aki tulajdonképpen Boswell volt idősebb és női kiadásban –, megeszem a bakancsomat csatostul.

LaPozz és Boswell már az Irodetnél dolgoztak, mikor én – a swindoni rendőrségnél tett rövid kitérőtől eltekintve egyenesen a hadseregből – a csoporthoz igazoltam. Az Irodetet

nem volt szokás otthagyni, s aki Londonban dolgozhatott, az nagyjából elért a szakmai csúcsra. Az élőléptetés és a halál – ezek voltak a távozás szokásos útjai; az a mondás járta, hogy az Irodetes állást nem karácsonyra kapod – hanem egy életre.

– Te jó vagy Boswellnél, Thursday.

– Milyen értelemben? – kérdeztem gyanakodva.

– Olyan értelemben, hogy te kerülsz a helyemre, ha elme-
gyek. A hétvégén eljegyeztük egymást egy nagyon kedves fiú-
val a KSZ–3-tól.

Lelkendeznem kellett volna, de LaPozz annyi eljegyzésen
volt már túl, hogy két-két jegygyűrűt húzhatott volna min-
den kéz- és lábujjára.

– A KSZ–3-tól? – visszhangoztam kissé tolakodó érdek-
lődéssel. Attól, hogy külszolos volt az ember, nem feltétlenül
tudta, melyik alegység mit csinál – ezen a téren talán még az
utca embere is jobban informált volt. A KSZ–12 alattiak kö-
zül csak a KSZ–9-ről tudtam, hogy az a terrorelhárítás, meg
a KSZ–1-ről, hogy az a belső ellenőrzés, a KülSzol rendőrsé-
ge. Ők vigyáztak rá, hogy ne tegyünk rossz fát a tűzre.

– A KSZ–3-tól? – ismételtem meg a kérdést. – Azok mi-
vel foglalkoznak?

– Furcsa dolgokkal.

– Azt hittem, a furcsa dolgok a KSZ–2-höz tartoznak.

– A KSZ–2 a *nagyon furcsa* dolgokkal foglalkozik. Szóba
került köztünk a téma, de végül nem magyarázta el, talál-
tunk jobb elfoglaltságot. Ezt nézd meg!

LaPozz időközben bevezetett a kiállítóhelyiségbe. Az
üvegszekrény, melyben a bőrbe kötött kéziratot tartották,
üresen tátongott.

– Van valami? – fordult Pagina az egyik helyszínelőhöz.

– Semmi.

– Kesztyű volt rajtuk? – kérdeztem.

A technikusnő felállt, és kinyújtózta a hátát; nem talált
semmiféle nyomot.

– Annál sokkal bizarrabb a dolog. Úgy néz ki, egyáltalán nem nyúltak a vitrinhez se kesztyűben, se ruhával, sehogy. Azt kell mondanom, a szekrényt nem nyitották ki, és a kézirat most is benne van!

Szemügyre vettem a vitrint. A zárja ép volt, a többi kiállított tárgyhoz hozzá se nyúltak. A szekrény kulcsait nem is itt tartották, Londonból kellett elhozatni őket.

– Hoppá, ez fura – motyogtam a vitrinhez hajolva.

– Mit látsz? – kérdezte izgatottan Pagina.

Rámutattam a szekrény oldalfalára, ahol egy területen kissé hullámos volt az üveg. Az érintett rész nagyjából akkora volt, mint a kézirat.

– Ezt én is észrevettem – bólintott Pagina. – De azt hittem, valamilyen öntési hiba az üvegben.

– Az edzett golyóálló üvegben? – néztem rá. – Kizárt dolog. És esküdni mernék rá, hogy ez az üveg nem volt ilyen, amikor az ellenőrzésem mellett felszerelték a vitrint.

– Hát akkor?

Végighúztam az ujjbegyemet a rideg üveglapon, kitapintottam rajta a finom hullámokat. Végigfutott a hideg a hátamon, mert valami kellemetlenül ismerőset éreztem a dologban – mint mikor az elfeledett szadista iskolatárs régi barát módjára ráköszön az emberre.

– Valahogy ismerős nekem ez a munka, Pagina. Az elkövető olyan ember lesz, akivel már volt dolgom.

– Hét éve dolgozol az Irodetnél, Thursday.

Értettem, mire céloz.

– Nyolc éve, és igazad van: valósz’leg neked is volt dolgod vele. Nem lehet Wal Zerking a tettes?

– Lehetne, ha nem volna hűvösön. Még négy évet kell lehúznia a *Lóvá lett lovagok*-svindliért.

– Na és Alveg? Ő össze tudna hozni egy ilyen balhét.

– Milton már eltávozott közülünk. Analepsziát kapott Parkhurstben, a könyvtárban. Két hét múlva már halott volt.

– Hmm.

A két videokamerára mutattam.

– Ezek felvettek valakit?

– Senkit – felelte LaPozz. – Egy verebet se. Lejátszhatom neked a felvételt, de nem leszel okosabb tőle.

Megmutatta, hol tartanak. A szolgálatban levő őr már a központban volt, ott hallgatták ki. Azt remélték, belső ember lesz a tettes, de nem úgy nézett ki; az őr épp annyira le volt sújtva, mint mindenki.

LaPozz visszacsévélte a szalagot, és megnyomta a lejátszás gombot.

– Jól nyisd ki a szemed! A felvevő az öt kamera képe között váltogat, mindegyikből öt másodpercet rögzít.

– Tehát nincs húsz másodpercnél hosszabb lyuk?

– Ahogy mondd. Figyeld csak! Ott van a kézirat... – LaPozz a felvételen tisztán látható könyvre mutatott. Aztán a videofelvevő a bejárati ajtónál felszerelt kamerára kapcsolt. Teljes mozdulatlanság. Most a belső ajtó következett; betörők számára is csak azon át vezetett be út, mivel az összes többi bejárat el volt torlaszolva. Ezután a folyosó képe következett, majd az előcsarnok, végül a gép újra a kéziratot terembe kapcsolt. LaPozz kimerevítette a képet, s én közelebb hajoltam a monitorhoz. A kézirat már nem volt a helyén.

– Húsz másodperc alatt bementek, kinyitották a vitrint, kivették a *Chuzzlewitet*, és olajra léptek? Képtelenség.

– Márpedig, Thursday, higgye el, ez történt. – Ezt Boswell mondta, aki ekkor már a hátam mögött állt. – Nem tudom, hogyan csinálták, de megcsinálták. Gale főparancsnok már rám szólt telefonon, őt pedig a miniszterelnök vette elő. A parlamentben kérdések hangzottak el az ügygel kapcsolatban, és fejek fognak hullani. De nem az enyém, garantálom.

Boswell szúrósan nézett mindkettőnkre, s ettől még kényelmetlenebbül kezdtem érezni magam – hiszen a biztonsági rendszer kapcsán a múzeum velem konzultált.

– Azonnal munkához látunk, uram – feleltem, és újra elindítottam a filmet. A felvétel az épület részeit mutatta ritmikus egymásutánban, de semmi egyebet. Odahúztam magamnak egy széket, visszatekertem a szalagot, majd újra lejátszottam.

– Mit keresel? – kérdezte LaPozz.

– Akármit.

De nem találtam meg.

3

Újra az íróasztalnál

A Különleges Szolgálat működését közvetlenül a kormány finanszírozza. A munka nagy része centralizáltan folyik, de a Külszol minden divíziójának vannak kihelyezett képviselői, akik az adott vidéken felmerülő problémákat kísérik figyelemmel. Ezeknek a képviselőknek az előjárói a területi parancsnokok. Ők tartják a kapcsolatot az országos központtal, ők intézik az információcserét, az útmutatások és elvi állásfoglalások lekérését. Mint minden nagy kormányhivatal, ez is jól fest papíron, de a valóságban egy csődtömeg. A kicsinyes belharcok, az átpolitizáltság, az irigység és a szimpla rosszindulat szinte garantálja, hogy a jobb kéz ne tudja, mit csinál a bal.

MADD L. MIRCH: *A Különleges Szolgálat
rövid története*

Kétnapi nyomozás után egy arasznyival sem voltunk közelebb a *Chuzzlewit* hollétének felderítéséhez. Pusmogtak felelősségre vonásról, de annak az volt a feltétele, hogy előbb kiderítsük, miként vitték el a kéziratot. Kissé nevenséges lett volna büntetést kapni azért, mert kiskapu maradt a bizton-

sági rendszerben, de nem is sejteni, mi az. Most, némileg csüggedten, az íróasztalomnál ültem a központban. Eszembe jutott apámmal folytatott beszélgetésem, és felhívtam anyámat, hogy megkérjem, ne fesse halványlilára a hálószobát. A dolog eléggé rosszul sült el, mivel anya csodálatosnak tartotta az ötletet, és letette a telefont, mielőtt tiltakozhattam volna. Sóhajtottam, és átlapoztam a két nap alatt felgyűlt üzeneteimet. Jórészt informátorok kerestek, valamint meglopott vagy becsapott polgárok, akiket az érdekelt, hogy' halad a nyomozás az ügyükben. Ezek mind piti históriák voltak a *Chuzzlewit*hez képest: bővében voltunk a palimadaraknak, akik megvették az alkalmi áron kínált első kiadású Byron-verseket, aztán jajgattak, mikor kiderült, hogy hamisítványt sóztak rájuk. Mint a legtöbb ügynöknek, nekem is elég pontos elképzelésem volt róla, kinek a számlájára lehet írni ezeket az ügyeket, de a nagy hal sosem akadt horogra – csak a „szájak”, vagyis akik eladták a sajrét. Gyanítottuk, hogy magas helyeket érintő korrupció van a dologban, de ezt nem sikerült bizonyítani. Általában érdeklődve olvastam az üzeneteimet, de ezúttal egyiket sem éreztem különösebben fontosnak. Elvégre Byron, Keats és Poe versei hamisított kötetben is ugyanazok a versek, az élvezeti értékük nem változik.

Kihúztam íróasztalom fiókját, és elővettem egy kézitükört. Kissé közönséges arcvonásokat mutató nő nézett vissza rám. Szürkésbarna, nem túl hosszú haja hevenyészett lófarcokba kötve lógott. Pofacsontja mintha nem is lett volna, és észrevettem, hogy az arcán megjelentek az első szembetűnő barázdák. Anyám jutott eszembe, aki negyvenöt éves korában már olyan ráncos volt, mint a dióhéj. Megborzongtam, visszatettem a tükört a fiókba, és elővettem egy magfakult, kicsit számfűles fényképet. Rólam és néhány barátomról készült a Krím-félszigeten abban az időben, amikor „T. E. Next tizedes, 33550336, PSZH-vezető, könnyűpáncélos dandár” voltam. Odaadással szolgáltam a hazámat, részt

vettem egy katonai katasztrófában, és érdemeim elismerése mellett szereltek le, amit plecsni bizonyít. Azt várták tőlem, hogy szónoklatokat fogok tartani harci szellemről és vitézségről, de csalódnuk kellett. Egyszer elmentem egy veterán-találkozóra, de aztán soha többet; azon kaptam magam, hogy azokat az arcokat kereselem, akik nem lehettek ott.

A fotón Ted mellettem állt, átkarolva engem és egy másik katonát, a bátyámat, a legjobb barátját. Ted elvesztette a fél lábát, de hazajött. A bátyám ott maradt.

– Az meg ki? – kérdezte LaPozz a vállam fölé hajolva.

– Jesszus! – kiáltottam fel. – A frászt hoztad rám!

– Bocsánat. Krími kép?

Odaadtam neki a fotót, s ő figyelmesen megszemlélte.

– Ez biztosan a bátyád. Látni az orrotokon.

– Felváltva használtuk. Én szagoltam vele hétfőn, szerdán...

– ...És a másik pasas nyilván Ted.

Megütközve néztem LaPozzra. Soha senkinek nem beszéltem Tedről. Ez magánügy volt. Kicsit úgy éreztem, mint ha hátba támadtak volna.

– Honnan tudsz Tedről?

Ingerültségem nem kerülte el LaPozz figyelmét. Elmosolyodott, és felvonta fél szemöldökét.

– Tőled.

– Tőlem?

– Úgy bizony. Akadozott a nyelved, és jórészt zöldségeket beszéltél, de az kiderült, hogy Ted jár az eszedben.

Összerezzentem.

– A tavalyi karácsonyi bulin?

– Vagy a tavalyelőttin. Nem te voltál az egyetlen, aki zöldségeket beszélt akadozó nyelvvel.

Megint ránéztem a fotóra.

– Eljegyeztük egymást.

LaPozz egyszerre feszengeni kezdett. Krími kapcsolatokat firtatni igencsak rizikós volt.

– És... öhm, hazajött?

– Nagyrészt. A fél lábát otthagya. Mostanában nemigen beszélünk.

– Mi a teljes neve? – Pagina megragadta az alkalmat, hogy végre megtudhat valamit a múltamról.

– McTated. Ted McTated. – Nem is emlékeztem már, mikor mondtam ki utoljára ezt a nevet.

– Az író McTated?

Bólintottam.

– Jóképű pasas.

– Kösz – feleltem, bár nem nagyon tudtam, mit köszönök meg. Visszaraktam a fényképet a fiókba. Pagina csettintett az ujjával: most jutott eszébe, miért jött oda hozzám eredetileg.

– Be kell menned Boswellhez.

Boswell nem volt egyedül. Egy negyvenes éveiben járó férfi társaságában várt rám, aki felállt, mikor beléptem. Időnként pislogott, és jókora sebhely szelte át a fél arcát. Boswell tétován hümmögött, köhécselt, az órájára nézett, aztán azt motyogta, hogy magunkra hagy minket.

– Rendőrség? – kérdeztem rögtön, mikor kettesben maradtunk. – Talán meghalt egy rokonom?

A férfi befördította a relaxát, hogy intimebb atmoszférát teremtsen.

– Nem tudok róla.

– KSZ-1? – kérdeztem, a kilátásba helyezett fejmosásra gondolva.

– Én? – nézett őszinte csodálkozással. – Dehogy.

– Irodet?

– Foglaljon helyet, kérem.

Rámutatott egy székre, ő maga pedig leült Boswell terjedelmes tölgy forgószékére. A nevemmel ellátott barnássárga dossziét, amit a kezében tartott, most maga elé dobta az asztalra. Meglepődtem az iratcsomag vastagságán.

– Ez mind rólam szól?

Eleresztette a füle mellett a kérdést. Ahelyett, hogy kinyitotta volna a dossziét, előredőlt a széken, és rám szegezte meredt szemét.

– Hogyan értékeli a *Chuzzlewit*-esetet?

Azon kaptam magam, hogy a sebhelyét bámulom. A heg a homlokától az álláig húzódott, és úgy méretre, mint formáját tekintve, egy hajóburkolat hegesztővarratát idézte. A felső ajak felhúzódott tőle, de ettől eltekintve a férfi kellemes arcú volt; a sebhely nélkül kimondottan jóképű lett volna. Tapintatlanság volt megbámulnom; ösztönösen felemelte a kezét, hogy eltakarja.

– Precíz kozákmunka – jegyezte meg könnyedén.

– Ne haragudjon.

– Szó sincs róla. Nehéz nem megbámulni.

Kis szünet után folytatta.

– A KülSzol 5-nek dolgozom – jelentette be lassan artikulálva, és megmutatta csillogó jelvényét.

– A KSZ-5-nek? – kérdeztem vissza leplezetlen csodálkozással. – Maguk mivel foglalkoznak?

– Ez bizalmas információ, Miss Next. A jelvényt azért mutattam meg, hogy ne aggódjon a titoktartási kötelezettsége miatt, és nyíltan beszéljen velem. Ha kívánja, szólók Boswellnek, hogy ő is bólintson rá...

Szaporábban vert a szívem. A ranglétra magasabb fokán álló külszolos ügynökökkel folytatott beszélgetés akár az áthelyezés ígéretét is hordozhatta...

– Nos tehát, Miss Next, mi a véleménye a *Chuzzlewit*ről?

– A személyes véleményemre kíváncsi, vagy a hivatalos verzióra?

– A személyes véleményére. A hivatalos verziót Boswelltől is hallhatom.

– Szerintem korai még nyilatkozni. Ha zsarolási céllal lopták el, akkor a kézirat feltehetőleg még egy darabban

van. Ugyanez a helyzet, ha eladásra szánják vagy el akarják cserélni. Ha viszont terroristák állnak a dolog mögött, akkor van miért aggódnunk. Az első és a harmadik esetben az Irodetnek nem sok köze van az ügryhöz. Beszál a KSZ–9, mi pedig eltúnünk a képből.

A férfi merően nézett rám, és bólintott.

– Maga nem szereti a beosztását, igaz?

– Mondjuk úgy, hogy már elegendem van belőle – feleltem a kelleténél kicsit óvatlanabban. – Egyébként ki maga?

A férfi elnevette magát.

– Bocsássa meg a neveletlenségemet. Nem akartam titokzatoskodni. Tamworth a nevem, és a KSZ–5 vezető terepügynöke vagyok. Ez egyébként nem sokat jelent – tette hozzá –, mivel jelenleg összesen hárman vagyunk.

Megráztam felém nyújtott kezét.

– Hárman egy egész KülSzol-divízióban? – csodálkoztam. – Nem durva ez egy kicsit?

– Tegnap elvesztettem pár emberemet.

– Sajnálom.

– Nem abban az értelemben. Előrehaladás történt a munkánkban, és az nem mindenkinek öröm. A KSZ–5-nél vannak, akik jók a kutatómunkában, de ódzkodnak a tereptől. Gyerekeik vannak. Nekem nincsenek, de megértem őket.

Bólintottam. Én is megértettem őket.

– És minek köszönhetem az érdeklődését? – kérdeztem majdhogynem könnyedén. – Én a KSZ–27-nél vagyok, és az átvezetési bizottság volt szíves több ízben közölni velem, hogy a tehetségemet vagy az irodetes íróasztalnál, vagy a konyhai tűzhelynél kamatoztathatom.

Tamworth elmosolyodott, és megveregette az előtte heverő dossziét.

– Tudok róla. A KülSzol Központi Sorozónál nem ismerik a „nem” szót, helyette mellébeszélnek. Ahhoz értenek a legjobban. Abban viszont téved, hogy ne volnának tisztá-

ban a maga képességeivel. Az imént beszéltem Boswell-lel, és azt mondta, el tudja engedni magát, ha hajlandó átjönni segíteni nekünk a KSZ-5-nél.

– Ha maga a KSZ-5-től jött, akkor gondolom, Boswellnek nemigen van választása.

Tamworth nevetett.

– Ez igaz. De magának van. Nem szervezek be olyan embert, aki nem akar velem dolgozni.

A szemébe néztem. Komolyan beszélt.

– Áthelyezés?

– Nem – felelte Tamworth –, nem az. Maga csak azért kell nekem, mert számunkra hasznos információkkal rendelkezik. Megfigyelő lesz nálunk, semmi több, de ígérem, hogy nem fogja bánni, amiért csak az, ha megtudja, mekkora fába vágjuk a fejszénket.

– Szóval ha a dolognak vége, visszazsuppolnak ide?

Egy percig szótlánul nézett rám – azt fontolgatta, miként tud biztatni anélkül, hogy hazudna. Ez szimpatikus volt.

– Semmit sem garantálhatok, Miss Next, de aki részt vesz egy KSZ-5-ös akcióban, annak nem kell attól tartania, hogy örökre a KSZ-27-nél marad.

– Mi lesz a feladatom?

Tamworth elővett a táskájából egy papírlapot, és az asztalon át elém tolta. Standard titokvédelmi szerződés volt, ami a KülSzol kezébe adja szinte mindenemet, és még egy csomó egyébre is jogosulttá teszi, ha csak egy szót is elszuttognék egy nálam alacsonyabb titokvédelmi szinten állónak. Engedelmesen aláírtam a papírt, és visszacsúsztattam. Cserébe kaptam egy fényes KSZ-5-ös jelvényt, amin már rajta volt a nevem. Tamworth jobban ismert engem, mint hittem. Miután ezzel megvoltunk, lehalkította a hangját és belefogott:

– A KSZ-5 feladata lényegében a felkutatás és a feltartóztatás. Kapunk egy körözött embert, megkeressük és feltartóztatjuk, aztán kapunk egy másik embert. A KSZ-4 is

ugyanazt csinálja, csak ők másat keresnek. Más embert. Érti. Na mármost, ma reggel lementem a Gad's Hillbe, Thursday – szólíthatom Thursdaynek? –, és jól megnéztem magamnak a helyszínt. A *Chuzzlewit*-kézirat tolvaja nem hagyott ujjlenyomatokat, a behatolásnak nincs nyoma, és a kamerák se rögzítettek semmit.

– Nemigen tudja az ember, merre is induljon el, igaz?

– Ellenkezőleg. Pontosán ez jelenti az áttörést, amire vártam.

– Ezt Boswellnek is elmondta? – kérdeztem.

– Dehogyan mondtam. Minket nem a kézirat érdekel, hanem az ember, aki elvitte.

– És az ki volna?

– Nem mondhatom ki a nevét, de leírhatom.

Filctollat vett elő, egy jegyzetlapra ráírta, hogy „Acheron Hades”, és megmutatta a lapot.

– Ismerős?

– Nagyon is. Kevés olyan embert talál, aki ne hallott volna róla.

– Igen, de maga személyesen is ismeri, nem?

– Természetesen – válaszoltam. – Tanított engem még '68-ban, mikor angol szakra jártam Swindonban. Senkit nem lepett meg, mikor szakmát váltott, és elment bűnözőnek. Kéjenc volt. Az egyik hallgatója teherbe is esett tőle.

– Igen, tudjuk, Ida Red. És maga?

– Engem nem ejtett teherbe, bár mindent megtett az ügy érdekében.

– Lefeküdt vele?

– Nem. Nem az volt álmaim netovábbja, hogy a tanáram ágyában kössék ki. De a figyelme hízelgő volt, meghívott vacsorázni, meg ilyenek. Csodálatos elme volt – de egy erkölcsi nulla. Emlékszem, egyszer épp ihletett előadást tartott a *Fehér ördög*ről John Webstertől, amikor letartóztatták fegyveres rablásért. Abban az ügyben végül nem emeltek vá-

dat ellene, az Ida Red-dolog viszont már elég volt hozzá, hogy elküldjék.

– Hívta magát, hogy menjen vele, de maga nemet mondott neki.

– Helytálló az értesülése, Mr. Tamworth.

Tamworth felírt valamit a noteszébe, majd újra rám emelte a tekintetét.

– De ami a lényeg: tudja, hogy néz ki?

– Természetesen – feleltem. – De csak az idejét fecsérli, uram. Az embere meghalt '82-ben Venezuelában.

– Nem, csak elhitette velünk, hogy meghalt. Egy évre rá kinyitottuk a sírját. Nem volt benne. Olyan jól játszott a hullát, hogy még az orvosokat is megtévesztette. A koporsóban, amit eltemettek, már nem volt benne. Meghökkenítő képességekkel bír. Ezért is nem mondhatjuk ki a nevét. Ez az Egyes Számú Szabály.

– A nevét? Miért?

– Mert ha ezerméteres körzeten belül valaki kimondja – vagy akár csak elsuttogja – a nevét, ő meghallja. Így értesül róla, ha be akarjuk cserkészni.

– És miből gondolja, hogy ő lopta el a *Chuzzlewitet*?

Tamworth a táskájába nyúlt, és előhúzott egy dossziét. „Szigorúan titkos, csak a KSZ-5 engedélyével” – ez volt ráírva, s a borítón a rendőrségi fénykép elhelyezésére szolgáló zseb üres volt.

– Nincs képünk róla – magyarázta Tamworth, miközben kinyitottam a dossziét. – A pasas nem rögzíthető filmen, se videón, és sose volt annyi ideig őrizetben, hogy lerajzolhasák. Emlékszik a Gad's Hill-i kamerákra?

– Igen.

– Nem rögzítettek senkit. Figyelmesen végignéztem a szalagokat. A nézőpont öt másodpercenként változott, de kizárt dolog, hogy egy ember mindegyiket el tudta kerülni, amíg az épületben tartózkodott. Érti, mit akarok mondani?

Lassan bólintottam, majd belelapoztam Acheron dossziéjába. Tamworth folytatta:

– Öt éve próbálom elkapni. Angliában hét elfogatóparancsot adtak ki ellene gyilkosságért, Amerikában tizennyolcat. Zsarolás, lopás, emberrablás. A pasas hideg, számító és könyörtelen. A negyvenkét ismert áldozatából harminchat külszolos, illetve rendőr volt.

– Hartlepool '75? – kérdeztem.

– Igen – felelte lassan Tamworth. – Hallott róla?

Hallottam. A legtöbb ember hallott róla. Egy elfuserált rablás után Hadest sarokba szorították egy többemeletes parkolóház alagsorában. Az egyik bűntársa holtan hevert egy közeli bankban: miután megsebesült, Acheron megölte, hogy ne beszélhessen. Aztán az alagsorban rávett egy rendőrt, hogy adja át neki a fegyverét, majd kifelé menet megölt hat másikat. Csak azt a rendőrt hagyta életben, akinek a pisztolyát használta. Így nézett ki egy Acheron-féle tréfa. A rendőr nem tudott kielégítő magyarázatot adni arra, miért adta át a szolgálati fegyverét. Korkedvezménnyel nyugdíjba ment, alkoholista lett, kisebb lopásokat is elkövetett, majd hat évvel a történetek után elgázósította magát a kocsjában. Úgy könyvelték el, mint a hetedik áldozatot.

– Kihallgattam a hartlepooli túlélőt, mikor még élt – folytatta Tamworth. – Miután parancsot kaptunk, hogy kutasuk fel *őt*, bármi áron. Amit megtudtam, annak alapján állítottam fel a Kettes Számú Szabályt: ha az a szerencsétlenség érné, hogy szemtől szembe kerül vele, *ne higgyen el semmit, amit mond vagy tesz*. Megtévesztőek a gondolatai, a tettei, a mozdulatai és a külseje is. Rendkívüli meggyőző ereje lehengetli a határozatlan embereket. Mondtam már, hogy engedélyt kaptunk maximális kényszerítő erő alkalmazására?

– Nem, de sejtettem.

– A barátunk vonatkozásában a KSZ-5-nél alkalmazott eljárás mód a halált okozó lövés.

– Hohó, álljunk meg pillanatra! Joguk van bírósági eljárás nélkül likvidálni őt?

– Üdvözlöm a KSZ-5-ben, Thursday! Mit gondolt, mit jelent a *feltartóztatás*?

A nevetése kissé nyugtalanító volt.

– Ahogy mondani szokták: „Ha külszolos akarsz lenni, légy egy kicsit hibbant.” Mi nem lacafacázunk.

– És ez törvényes?

– A legkevésbé sem. KülSzol 8 alatt Behunyt Szem a főnök. Van egy mondásunk: „Nyolc alatt, a törvény fölött.” Hallotta már?

– Nem.

– Fogja még eleget hallani. Mindenesetre a Hármas Számú Szabályunk: hogy élve fogjuk-e el, mellékes. Milyen fegyvere van?

Megmondtam neki, ő pedig jegyzetelt.

– Majd szerzek hozzá magának rovátkolt skulót.

– Nagyon ráfázunk, ha olyat találnak nálunk.

– Csak arra az esetre kapja, ha meg kellene védenie magát – sietett a magyarázattal Tamworth. – Magának nem lesz dolga az emberünkkel. Csak annyit kérek, hogy azonosítsa, ha felbukkan. De ide hallgasson: ha kenyértörésre kerül a sor, nem akarom, hogy az embereim nyíllal lövöldözzenek a mennykőre. Minimum dum-dum golyó kell, minden más olyan, mintha vizes papírból csinálna magának golyóálló mellényt. Szinte semmit nem tudunk az emberünkről. Rejtély, hogy mikor született, hány éves, még azt sem tudjuk, kik a szülei. A semmiből bukkant fel '54-ben mint irodalomban utazó pitiáner csibész, és azóta feltornászta magát a harmadik helyre a világ legkeresettebb bűnözőinek listáján.

– Kik vannak az első két helyen?

– Fogalmam sincs, és megbízható források szerint annak jó, aki nem tudja.

– Akkor most mi a következő lépés?

– Majd keresni fogom. Legyen éber, és mindig hordja magánál a csipogóját. A KSZ–27-nél mától fogva szabadságolva van, kellemes pihenést kívánok. Hamarosan találkozunk.

Tamworth egy szempillantás alatt eltűnt, s én ott maradtam a KSZ–5-ös jelvényel meg a kalapáló szívemmel. Viszszatért Boswell, s nyomában a felcsigázott LaPozz. Megmutattam nekik a jelvényemet.

– Gratulálok! – ugrott a nyakamba LaPozz.

Boswell kevésbé tűnt boldognak, de hát neki főként a saját aleggységére kellett gondolnia.

– A KSZ–5-nél durván játszanak, Next – jegyezte meg atyailag Boswell. – Azt mondom, üljön vissza az asztalához, és gondolja végig higgadtan és alaposan a dolgot. Igyon egy kávét, egyen egy fánkot. Nem: két fánkot egyen meg. Ne hozzon elhamarkodott döntést, vegyen sorra minden érvet pró és kontra. Ha végzett, szívesen meghozom a döntést. Megértette?

Megértettem. Úgy rohantam ki az irodából, hogy kis híján ott felejtettem Ted fényképét.

4

Acheron Hades

Döbbenetes és visszataszító gaztetteket – s valljuk be, e téren én szakértőnek minősülök – leginkább akkor érdemes elkövetni, ha azok öncélúak. Az anyagi haszon szép és jó, de hajhászása a romlottság zamatát olyan alacsonyabb rendű ízzé silányítja, ami azok számára is elérhető, akiket pusztán túltengő kapzsiság jellemez. Az igazi, feneketlen gonoszság olyan ritka, mint a színarany – márpedig az, jól tudjuk, nagyon ritka...

ACHERON HADES: A bűnözés öröméről és hasznáról

Tamworth nem jelentkezett azon a héten, és a következőn se. A harmadik hét elején próbáltam hívni őt, de egy profi tagadóemberhez kapcsolódtak, aki kerek-perec kijelentette, hogy nem létezik se Tamworth, se a KSZ-5. A nyakamba szakadt szabadidőt olvasással, rendrakással és autó-karbantartással töltöttem, valamint szerét ejtettem, hogy Pickwicket – az új rendeletre gondolva – nyilvántartásba vétessem mint házi dodót. Elvittem a városházára, ahol egy hatósági állatorvos ellenőr alapos vizsgálatnak vetette alá ex-kihalt madaramat. Pickwick mindvégig kétségbeesetten meresztette a szemét, mivel, mint a kedvenc állatok általában, nem különösebben kedvelte az állatorvosokat.

– Plok-plok-plok – mondta nyugtalanul, mikor az ellenőr gyakorlott mozdulattal egy vastag rézgyűrűt kattintott a lábszárára.

– Nincs is szárnya? – furcsálkodott az orvos Pickwick sajátos testfelépítése láttán.

– Ő még 1.2-es verziójú – magyaráztam. – A legelsőek egyike. Már 1.7-nél tartottak, mire a teljes génszekvenciával elkészültek.

– Akkor nem mai csirke.

– Októberben lesz tizenkét éves.

– Nekem egy korai erszéyes farkasom volt – mesélte komoran az ellenőr. – Egy 2.1-es. Mikor kivettük a léből, akkor derült ki, hogy nincs füle. Töksüket volt. Garanciát persze nem vállaltak rá. Felháborító pofátlanság. Olvassa az *Új Génszabászt*?

Be kellett vallanom, hogy nem olvasom.

– A múlt héten összeraktak egy tengeri tehenet. De hogy lehet azt behozni az ajtón?

– Be kell zsírozni az oldalát – javasoltam. – És elé kell dugni egy tányér moszatot.

Az ellenőr azonban ezt már nem hallotta; figyelmét a következő dodó kötötte le, egy hosszú nyakú, rózsaszínes árnya-

latú állat. Pillantásom találkozott a gazdájával, aki szégyenlősen elmosolyodott.

– A redundáns szálakat flamingógénekkal töltöttem fel – magyarázta. – Jobb lett volna galambot használni.

– 2.9-es verzió?

– Igazából 2.9.1-es. Korcs szegénykém, de nekünk ő a mi Chesterünk. Nem cserélnénk el semmiért.

Az ellenőr hosszasan tanulmányozta Chester regisztrációs dokumentumait.

– Sajnálom – mondta végül –, a 2.9.1-esek az új kiméra kategóriába tartoznak.

– Hogyhogy?

– Nem eléggé dodók dodónak. Fáradjon vele a 7-es szobába a folyosó végén. Kövesse az okadi gazdáját, de vigyázzon, délelőtt odaküldtem egy kvarkot is.

Magára hagytam Chester gazdáját és az orvost, hadd vitatkozzanak, és levittem Pickwicket egy kicsit totyogni a parkba. Miután levettem róla a pórázt, megkergetett pár galambot, aztán összejött néhány elvadult dodóval, akik lábukat a tavacskába dugva hűtőzködtek. Vidám pancsolással és csendes plok-plokolással szórakoztatták magukat, míg el nem jött a hazatérés ideje.

Két nappal ezután már nem volt több ötletem, miként rendezhetném még át a lakást, úgyhogy Tamworth hívása a legjobbkor jött. Azt mondta, megfigyelésen van, csatlakozzam hozzá. Gyorsan lefirkantottam a címet, és szűk negyven perc múlva már az East Enden voltam. A ház, ahol a megfigyelés zajlott, átalakított raktár volt, csakúgy, mint a lepukkant utca többi, húsz éve lebontásra érett lakótömbje. Lepakcsoltam a lámpákat, eldugtam mindent, ami értéket képviselt, majd kiszálltam, és gondosan bezártam a kocsit. Viharvert Pontiacom elég öreg és rozszant volt ahhoz, hogy ne keltsen feltűnést ezen a sötét környéken. Körülnéztem. A málló tég-

lafalon masszív algafolyamok jelezték az ejtőcsövek hűlt helyét. Az ablakok töröttek és koszosak voltak, a házfal alsó két méterét váltakozva graffiti és egy nemrégiben lezajlott tüzesetre utaló, friss korom borította. Rozsdás tűzlépcső cikcakkolt felfelé a sötét homlokzaton, rácsos árnyékot vetve a kátyús úttestre és pár kiégett autóröncsra. Tamworth instrukcióját követve egy mellékbejáratot céloztam meg. Odabent tátongó repedések szabdalta falak fogadtak, valamint olyan büzkoktél, amiben a doh, az enyészet, a hipó és a földszinti indiai kifőzde szaga keveredett. Egy neonlámpa villogott valahol, és a sötét ajtónyílásokban szűk szoknyás nők ácsorogtak. A negyed lakossága sajátosan vegyes összetételű volt; mivel London és környéke nem bővelkedett olcsó lakásokban, a helyi munkásokon kívül itt kerestek hajlékot maguknak a lezüllött elemek és a kispénzű értelmiségiek is. Rend és törvényesség szempontjából nem volt éppenséggel steril a környék, viszont külszolos ügynökként legalább feltűnés nélkül mozoghatott itt az ember.

A hetedik emeletre érve két fiatalkorú Henry Fielding-rjongóba botlottam, akik rágógumis kártyákat cserélgettek.

– Adok egy Ameliát a Sophiáért – ajánlotta az egyik.

– Elmész te a francba! – méltatlankodott a másik. – Ha neked Sophia kell, adj egy Allworthyt és egy Tom Jonest *meg* egy Ameliát.

A másik tudomásul vette a Sophia piaci értékét, és kellenlően rábólintott az árra. Miután az üzlet nyélbe ütött, a fiúk lerohantak az utcára dísztárcsákat keresni. Megnéztem a cetlimen a Tamworth lediktálta lakásszámot, majd kopogtattam egy barackszínű festését lassan levedlő ajtón. Nyolcvan fölött járó férfi nyitotta ki óvatosan. Arcát félig eltakarta ráncos kezével, s én megmutattam neki a jelvényem.

– Maga nyilván Next – szólta a korához képest meghökentően fiatalos hangon. Bementem. Tamworth távcsővel figyelt egy szobát a szemközti épületben, és rám se pillantva,

egy intéssel üdvözölt. Ismét az öregemberhez fordultam, és kedvesen rámosolyogtam.

– Szólítson Thursdaynek.

Ez láthatóan jólesett neki, megszorította a kezem.

– Prusslick vagyok. Szólítson Juvenilnek.

– Prusslick? – visszhangoztam. – Rokonságban áll Gaunerrel?

– Gauner, Gauner – dörmögte az öreg. – Derék fiú, büszke lehet rá az apja!

A tíz év alatt, mióta elhagytam Tedet, Gauner Prusslick volt az egyetlen ember, aki férfiként érdekelni tudott. Prusslick az Időországban dolgozott; egyszer Tewkesburybe küldték bevetésre, és onnan nem tért vissza. Felhívott a parancsnoka, és közölte velem, hogy Gauner leküzdhetetlen akadályba ütközött. Én ezt úgy értelmeztem, hogy összeszűrte a levegőt egy másik lánnyal. Akkoriban fájt a dolog, de nem voltam szerelmes Gaunerbe. Ebben azért voltam egészen biztos, mert Tedbe viszont szerelmes voltam. Olyan élmény az, amit nem felejt el az ember, kábé mint egy Turner-kép látványa vagy egy séta Írország nyugati partvidékén.

– Szóval maga az apja?

Prusslick megindult a konyha felé, de én nem hagytam magam lerázni.

– Meséljen, hogy van Gauner? Hol lakik?

Az öreg a teáskannával bíbelődött.

– Nem szívesen beszélek Gaunerről – válaszolta nagy sokára, s egy zsebkendővel megtörölte a szája sarkát. – Olyan régi história.

– Meghalt? – kérdeztem.

– Nem, dehogy – dörmögte az öreg. – Nem halt meg. Gondolom, közölték magával, hogy *leküzdhetetlen akadályba* ütközött.

– Igen, és én azt hittem, hogy talált valaki mást vagy ilyesmi.

– Azt hittük, maga ennyiből is ért, elvégre az apja az Időrség munkatársa volt, vagy most is az. Mi ott használnunk efféle, hogy is mondjam, *eufemizmusokat*.

Merőn nézett rám megereszkedett szemhéja alatt csillogó kék szemével. A szívem dübörögve vert.

– Tehát miről volt szó? – kérdeztem.

Az öreg mintha felelni akart volna, de azután a hallgatás mellett döntött. Elfordult, és visszacsoszogott a szobába, hogy felcímkézzon pár videokazettát. Az már világos volt, hogy többről van itt szó egy tewkesbury-i lánynál, de nem sürgetett az idő, hát pihentettem a témát.

Addig is körülnéztem a szobában. A penészes fal mellett kecskelábú asztal állt, azt pakolták tele a technikával. Volt rajta egy lassan forgó Revox szalagos magnetofon s mellette keverő, ami a szemközti szobában elhelyezett hét poloska és a telefonlehallgató közvetítette hangot küldte rá a magnószalag nyolc különböző sávjára. Az ablaktól tisztas távolságra két távcső, egy teleobjektívvel felszerelt fényképezőgép és egy videokamera volt felállítva, az utóbbi alacsony sebességű felvételt készített egy tízórás kazettára.

Tamworth levette szemét a távcsőről.

– Üdvözlöm, Thursday. Jöjjön, nézze meg!

Belenéztem a távcsőbe. Tőlünk alig a harminc méterre a szemközti lakásban ötven körüli, jól öltözött, beesett arcú férfi ült. A homlokát ráncolta, s úgy tűnt, épp telefonál.

– Ez nem ő.

Tamworth elmosolyodott.

– Tudom. Ez az öccse, Styx. Ma reggel szereztünk tudomást róla, hogy itt van. Úgy volt, hogy begyűjti a KSZ-14, de a mi emberünk sokkal nagyobb hal. Ezért felhívtam a KSZ-1-et, akik intézkedtek az érdekünkben. Styx egyelőre a miénk. Hallgasson bele!

Fülhallgatót nyomott a kezembe, s én újra belenéztem a távcsőbe. Hades öccse egy terjedelmes diófa íróasztalnál ült,

és a *Használt autók Londonban* és környékén című hirdetési újságot lapozgatta. Miközben figyeltem, megakadt a szeme valamin, felvette a telefont, és tárcsázott egy számot.

– Halló? – szólta bele.

– Tessék – felelte egy középkorú női hang a vonal túlsó végén.

– Önök árulnak egy 1976-os Chevrolet-t?

– Kocsit vesz? – kérdeztem Tamworth-től.

– Hallgassa csak! Minden héten ugyanabban az időpontban csinálja ezt. Órák lehetne igazítani hozzá.

– Csak nyolcvankétezer mérföld van benne – folytatta a hívást fogadó hölgy. – A motorja kifogástalanul működik. Az adója rendezve van, a vizsgája az év végéig érvényes.

– Nagyon jól hangzik – felelte Styx. – Készpénzben fizetnék. Tartanak számomra a kocsit? Körülbelül egy óra múlva érek oda. Önök Claphamben vannak, igaz?

A nő ezt megerősítette, és lediktált egy címet, amit Styx fel sem írt; újfent hangsúlyozta vételi szándékát, azután bontotta a vonalat, csak hogy utána rögtön feltárcsázzon egy hounslow-i számot egy másik autó ügyében. Levettem a fülhallgatót, és kihúztam a jackdugóját, így most már a hangszóróból áradt Styx reszelős orrhangja.

– Meddig csinálja ezt?

– A KSZ-14 jegyzőkönyve szerint amíg csak bele nem un. Hat, néha nyolc órán keresztül. Egyébként nem ő az egyetlen, aki ezzel szórakozik. Mindenkit, aki autót árul, megtalál legalább egy ilyen Styx-féle alak. Tessék, ezt magának hoztam.

Átadott egy doboz maximális roncsolásra tervezett expanzív lőszert.

– Minek nézi azt az embert? Bölénynek?

Tamworth nem értékelte a tréfát.

– Maga nem tudja, kivel állunk szemben, Thursday. Foháskodjon a GSI-hez, hogy ne legyen szüksége erre a lőszer-

re, de ha mégis odáig fajul a dolog, használja habozás nélkül. Az emberünk nem hagy időt második próbálkozásra.

Kivettem automata marokfegyverem tárját, az új fajtára cseréltem benne és a tartalék tárban is a lőszert, de felülre egy hagyományos skulót raktam, hogy ne bukjak le, ha beesik egy KSZ-1-es ellenőr. Ezalatt a szemközti lakásban Styx fel-tárcsázott egy ruislipi számot.

– Halló? – jelentkezett a szerencsétlen kocsitulajdonos a vonal túlsó végén.

– Jó napot, olvastam a hirdetésüket a mai *Használt autób*an – magyarázta Styx. – Megvan még a Ford Granada?

Megkapta a címet a tulajtól, megígérte, hogy tíz perc múlva ott lesz, és letette a telefont. Gyermetegen vihogva összedörzsölte a kezét, majd kipipálta a hirdetést az újságban, és kikereste a soron következő számot.

– Még csak jogosítványa sincs neki – szölt át Tamworth a szoba másik végéből. – Amikor nem ezt csinálja, akkor golyóstollakat lop, elektromos berendezéseket tesz tönkre a garanciaidő lejárta után, és lemezboltokba jár összekarcolni az árut.

– Kissé gyermeteg, nem?

– Enyhén szólva – hagyta rá Tamworth. – Munkál benne bizonyos fokú rosszindulat, de a gonoszsága eltörpül a bátyjái mellett.

– És hogyan hozható kapcsolatba Styx a *Chuzzlewit*-kéziratral?

– Azt gyanítjuk, hogy nála van. A KSZ-14 megfigyelési jegyzőkönyve szerint Styx a Gad's Hill-i betörés estéjén egy csomaggal tért haza. Elismerem, ez bizonyítéknak édeskevés, de három év után ez az első nyom, ami az emberünk felé mutat. Épp ideje, hogy a bátyó előbújjon.

– Követelt váltságdíjat a kéziratért? – kérdeztem.

– Nem, de még akármi történhet. Nem biztos, hogy olyan egyszerű a dolog, mint hisszük. A célszemély a becslések sze-

rint 180-as IQ-val rendelkeznek, úgyhogy talán többre készül szimpla zsarolásnál.

Bejött Prusslick, kissé reszketegen leült a távcső mögé, feltette a fejhallgatót, majd csatlakoztatta. Tamworth magához vette a kulcsomóját, és a kezembe nyomott egy könyvet.

– Találkozom van a KSZ-4-es kollégával. Egy óra múlva itt vagyok. Ha bármi történik, csipogjon rám. Ott a számom az újrAhívás 1-en. Ha unatkozna, olvasson bele ebbe!

Szemügyre vettem a kis alakú, vastag, vörös bőrbe kötött könyvecskét, amit a kezembe adott. Charlotte Brontë *Jane Eyre*-je volt.

– Kitől tudja? – kérdeztem élesen.

– Kitől tudok *mit*? – kérdezett vissza Tamworth őszinte meglepetéssel.

– Azt, hogy... sokszor olvastam ezt a könyvet. Fiatalabb koromban. Szinte betéve tudom.

– És tetszik magának a vége?

Eltűnődtem. A regény igencsak rosszul sikerült befejezése nagy csalódás volt a Brontë-kedvelők számára. Általánosan elfogadott vélemény volt, hogy még sokkal jobb volna a könyv, ha Jane végül visszatérne Thornfield Hallba, és feleségül menne Rochesterhez.

– Senkinek nem tetszik a vége. De a mű így is épp elég értékes.

– Akkor hát tanulságos lesz újraolvasnia, nemde?

Kopogtattak. Tamworth ajtót nyitott, és belépett egy nyaktalan, csupa váll férfi.

Tamworth az órájára pillantott.

– Pontosan időben! Thursday Next, ez az úr itt Wedder. Átmenetileg van nálunk, csak amíg nem kapok valakit állandóra.

Tamworth mosolygott, és már ott se volt.

Kezet ráztunk Wedderrel. Ő kedvetlenül mosolygott, mint aki nem lelkesedik ezért a fajta munkáért. Azt mondta,

örül, hogy megismert, aztán Prusslickhoz lépett, és beszélgetni kezdett vele egy lóverseny eredményéről.

Ujjheggyel megkopogtattam a Tamworth-tól kapott *Jane Eyre*-t, majd a mellsebembe süllyesztettem. Összeszedtem a kávéspoharakat, átmentem a konyhába, és betettem őket a repedt zománcos mosogatóba. Akkor Wedder jelent meg az ajtóban.

– Tamworth azt mondta, maga irodetes.

– Tamworth jól mondta.

– Én is az akartam lenni.

– Valóban? – kérdeztem, miközben megnéztem, van-e valami a hűtőben, aminek kevesebb mint egy éve járt le a szavatossági ideje.

– Igen. De azt mondták, ahhoz el kell olvasni egy-két könyvet.

– Nem árt.

Kopogtatás hallatszott, és Wedder ösztönösen a fegyveréhez kapott. Spannoltabb volt, mint gondoltam.

– Nyugi, Wedder! Majd én kinyitom.

Velem jött az ajtóhoz, és kibiztosította a pisztolyát. Ránéztem, s ő bólintott.

– Ki az? – szoltam ki a csukott ajtón át.

– Jó napot! – felelte egy hang. – A nevem Edmund Capillary. Elgondolkozott már azon, hogy vajon tényleg William Shakespeare írta-e azt a sok csodálatos színdarabot?

Mindketten megkönnyebbülten sóhajtottunk. Wedder ismét helyére tolt a biztonsági zárat automata fegyverén, és közben ezt motyogta:

– A fene ezekbe a baconistákba!

– Ugyan már – mondtam –, nem tilos, amit csinálnak.

– Annál rosszabb.

– Csitt!

A biztonsági láncot a helyén hagyva résnyire nyitottam az ajtót, s kopott kordbársony öltönyt viselő, alacsony férfit

pillantottam meg. Gyűrött igazolványt tartott felém, s arcán félős mosollyal udvariasan kalapot emelt. A baconisták komplett bolondok voltak, de többségükben ártalmatlanok. Életük értelmének és céljának azt tekintették, hogy bebizonyítsák: az angol nyelven írt legnagyobb színművek szerzője nem William Shakespeare, hanem Francis Bacon volt. Hitük szerint Bacon nem kapta meg a neki kijáró elismerést, és fáradhatatlanul küzdöttek azért, hogy helyrehozzák ezt a vélt igazságtalanságot.

– Üdvözlöm! – köszönt vidoran a baconista. – Zavarhatom egy percig?

Lassan válaszoltam:

– Ha azt hiszi, beveszem, hogy egy közönséges ügyvéd műve a *Szentivánéji álom*, együgyűbbnek nézhetek ki, mint amilyen vagyok.

A baconista azonban nem hagyta magát zavarba hozni. Kétségkívül szeretett esélytelenül vitatkozni; a civil életben nyilván baleseteskre szakosodott ügyvéd volt.

– Azt pedig még együgyűbb dolog feltételezni, hogy egy szinte iskolázatlan warwickshire-i nebuló örök érvényű műveket tudott írni.

– Nem bizonyított, hogy iskolázatlan volt – vettem ellen higgadtan, és azon kaptam magam, hogy szórakoztat a vita. Wedder azt akarta, hogy rázzam le az ürgét, de nem törődtem a mutogatásával.

– Így igaz – hagyta rá a baconista –, de azt kell mondanom, a stratfordi Shakespeare nem volt azonos a londoni Shakespeare-rel.

Ez érdekes megközelítésnek tűnt. Nem feleltem rögtön, és Edmund Capillary az alkalmat kihasználva tovább ütötte a vasat. Szinte automatikusan darálni kezdte begyakorolt szövegét:

– A stratfordi Shakespeare módos gabonakereskedő volt, házakat vásárolt, míg a londoni Shakespeare-t neveléses tar-

tozások miatt üldözték az adóbehajtók. 1600-ban egy alkalommal Sussexben találtak rá. Vajon miért nem Stratfordban kapták el?

– Fogalmam sincs.

Most már nyeregben érezte magát.

– Nem jegyezték fel, hogy Stratfordban bárki is tudott volna az irodalmi sikeréről. Nem említik, hogy vett volna akár egyetlen könyvet, megírt volna akár egyetlen levelet, csinált volna bármit is azon kívül, hogy zsákos árukkal, gabonával, malátával és hasonlókkal kereskedett.

A pöttöm emberke diadalmas képet vágott.

– És mi köze van mindehhez Baconnek? – kérdeztem.

– Francis Bacon Erzsébet-kori író volt, aki családi nyomásra ment el jogásznak és politikusnak. Mivel nemtetszést váltott volna ki, ha kiderül, hogy kapcsolatban áll egy olyan alantas dologgal, mint a színház, kénytelen volt strómannak használni egy Shakespeare nevű kispénzű színészt. A történelem tévesen összekapcsolta a két Shakespeare-t, hogy hitesebb színben tüntessen fel egy minden alapot nélkülöző mesét.

– Mi bizonyítja ezt?

– Két Erzsébet-kori szatíráirónak, Marstonnak és Hallnak szilárd meggyőződése volt, hogy a *Venus és Adonis*nak meg a *Lucretia meggyalázásának* Bacon az igazi szerzője. Van nálam egy vitairat, ami alaposabban taglalja ezt a kérdést. További részleteket a havonta megrendezett gyűléseinken tudhat meg. Azelőtt a városházán találkoztunk, de az újmarloviánusok radikális szárnya a múlt héten gyújtóbomba-támadást intézett ellenünk. Nem tudom, hol lesz a következő találkozó, de ha megadja a nevét és a telefonszámát, értesíteni fogom.

Komoly és magabiztos arcot vágott; azt hitte, nyert ügye van. Ideje volt kijátszanom az adumat.

– Na és a végrendelet?

– A végrendelet? – visszhangozta nyugtalanul. Minden bizonnyal azt remélte, nem hozom szóba.

– Igen – folytattam. – Ha Shakespeare valóban két ember volt, akkor a stratfordi Shakespeare miért említi a végrendeletében Condellt, Heminget és Burbage-t, akik a londoni Shakespeare színházi kollégái voltak?

A baconista arca elsötétült.

– Reméltem, hogy ezt nem kérdezi meg – sóhajtott. – Hiába strapálom magam, igaz?

– Félek, igen.

A baconista motyogott valamit, aztán továbbállt. Miközben bereteszelt az ajtót, hallottam, hogy bekopogtat a szomszédba. Talán összejön még neki valami az emeleten.

– Mellesleg mit keres itt egy irodetes? – kérdezte Wedder, miután visszamentünk a konyhába.

– Azért vagyok itt – feleltem vontatottan –, mert tudom, hogy néz ki az *illető*. Ha kiszúrtam az emberünket, Tamworth visszaküld.

Kiöntöttem egy kis megaludt tejet a mosogatóba, és kiöblítettem az üveget.

– Hálát adhat az égnek.

– Én nem érzem úgy. Na és maga? Hogy került Tamworth-höz?

– Én rendesen terrorselhárító vagyok, KSZ-9-es, de Tamworth-nek most ember kellett. Egyszer bekapott helyettem egy lovassági kardot. Az adósa vagyok.

Wedder lesütötte a szemét, és a nyakkendőjét babrálta. Törlőruhát keresve óvatosan belestem a konyhaszekrénybe, de valami nagyon csúnyát láttam benne, ezért gyorsan becsuktam.

Wedder elővette a tárcáját, és megmutatta egy takonypóc fényképét, aki semmiben sem különbözött a többi takonypóctól.

– Időközben megnősültem, szóval Tamworth jól tudja,

hogy nem maradhatok. Tudja, hogy van ez, változnak a körülmények.

– Helyes gyerek.

– Kösz. – Eltette a fotót. – Maga férjnél van?

– Jó volna – feleltem, miközben vizet eresztettem a kanába. Wedder bólintott, és elővett egy *Vágtázót*.

– Érdeklí a lovi? – kérdezte. – Malabár nagy meglepetést fog okozni.

– Sajna nem érdekel.

Wedder bólintott. A társalgásunk nagyjából befulladt.

Pár perccel később bevittem a kávé. Prusslick és Wedder az Aranydíjas Cheltenham Hendikep eredményét latolgatta.

– Szóval maga tudja, hogy néz ki az ipse, Miss Next? – kérdezte a vén Prusslick, le se emelve a szemét a távcsőről.

– Tanított engem a főiskolán. De elég nehéz leírni a pasit.

– Átlagos testalkatú?

– Az volt, mikor legutóbb láttam.

– Magas?

– Legalább 195 centis.

– Hátrafésült fekete haj, őszes halánték?

Összenéztünk Wedderrel.

– Igen...?

– Ha jól sejtem, odaát van, Thursday.

Kirántottam a fülhallgató dugóját.

– Acheron! – bömbölte Styx a hangszóróból. – Nahát, édes bátyám, milyen kellemes meglepetés!

Belenéztem a távcsőbe, és ott láttam Acheront a lakásban Styxszel. Bő szürke porkabátot viselt, és pontosan úgy nézett ki, mint az emlékeimben. Úgy tűnt, egy napot se öregedett. Bevallom, megborzongtam.

– A francba! – motyogtam. Prusslick már tárcsázta is a csipogó számát, hogy riassza Tamworth-t.

– „A kék kecskét meglepték a szünyogok” – dörmögte

a telefonba. – Köszönöm. Kérem, olvassa vissza, és kétszer küldje el.

Felgyorsult a szívverésem. Semmi nem garantálta, hogy Acheron sokáig időzik a lakásban, számomra pedig itt volt az alkalom, hogy örökre magam mögött hagyjam az Irodetet. Ha elfogom Hadest, azt senki nem intézheti el egy kézlegyintéssel.

– Átmegek – jelentettem ki szinte könnyedén.

– *Micsoda?!*

– Jól hallotta. Maradjon itt, és kérjen fegyveres erősítést a KSZ-14-től. Mondja meg nekik, hogy átmentünk. Csendben jöjjenek, és zárják körül az épületet. A gyanúsítottnál valószínűleg fegyver van, és rendkívül veszélyes. Érthető?

Prusslick arcán megjelent az a mosoly, amit annyira szerettem a fiánál. A telefon után nyúlt, én pedig Wedderhez fordultam.

– Velem tart?

Wedder sápadt volt.

– Öhm... persze... igen... – felelte kissé remegő hangon.

Kirontottam az ajtón, és leszáguldottam a lépcsőn az előtérbe.

– Next!

Wedder volt az. Megállt, szemlátomást reszketett.

– Ez... ez nekem... nem fog menni – nyögte ki. Lazított kicsit a nyakkendőjén, és megdörzsölte a tarkóját. – Nekem gyerekem van! Maga nem tudja, mire képes ez az ember. Szenvedélyem a játék, Next, higgye el, szeretek kockáztatni. De ha megpróbáljuk elkapni őt, mindkettőnknek vége. Könyörgök, várja meg a KSZ-14-et!

– Félő, hogy addigra lelép. Nincs más dolgunk, mint itt tartani.

Wedder az ajkába harapott, de látszott, hogy megbénítja a félelem. Végül megrázta a fejét, és szó nélkül faképnél hagyott. Ez kissé elbizonytalanított, hogy mást ne mondjak. Át-

futott a fejemen, hogy utána kiáltok, de aztán eszembe jutott a takonypóc képe. Elővettem a fegyveremet, kitártam az utcai kaput, és lassan elindultam a szemközti ház felé. Eközben érkezett meg kocsival Tamworth. Nem tűnt boldognak.

- Mi a ménkűt művel!?
- Megközelítem a gyanúsítottat.
- Egy frászt közelíti meg! Hol van Wedder?
- Hazament.
- Nem csodálom. A KSZ–14 már úton van?

Bólintottam. Tamworth felpillantott a sötét épületre, azután rám nézett.

– *A franca!* Jól van, maradjon le, és legyen nagyon észnél. Előbb lőjön, azután kérdezzen. Nyolc alatt...

- ...a törvény fölött. Tudom.
- Helyes.

Tamworth fegyvert húzott, és beosontunk a lakóházzá átalakított raktárépület előterébe. Styx lakása a hetedikem volt. Reméltük, hogy a meglepetés ereje nekünk kedvez.

5

Keressd a bűnöst, büntesd az ártatlant

Talán jobb is volt, hogy négy hétig kómában feküdt. Nem tudott a botrányról, a KSZ–1-es jelentésekről, a viszonydakról, átaludta Prusslick és Tamworth temetését. Mindent megúszott... csak a felelősségre vonást nem. Az elérte őt, mikor felébredt.

MADD L. MIRCH: *Thursday Next – egy élet rajza*

Próbáltam élesbe hozni a mennyezeti fénycsövet. Tudtam, hogy történt velem valami, de az este, amikor Tamworth-szel lecsaptunk Acheron Hadesre, eltűnt a fejből, átmenetileg

legalábbis. Homlokráncolva koncentráltam, ám csak jelenet-töredékek kavarogtak a tudatomban. Az megvolt, hogy háromszor rálöttem egy kis öregasszonyra és leszaladtam egy tűzlépcsőn. Mintha olyan emlékem is lett volna, hogy tüzet nyitok a saját kocsimra, meg hogy eltalálják a karomat. Oda-néztem, és valóban: a karomon fehér kötés feszült. Ezután eszembe jutott, hogy kaptam még egy golyót – a mellkasomba. Söhajtottam párat, és megkönnyebbülten konstatáltam, hogy nem hallok recsegős hörgést. Volt a szobában egy ápolónő, aki mosolygott, és szólt hozzám néhány szót, amit nem értettem. Milyen furcsa, gondoltam, azután visszasüppedtem a jótékony öntudatlanságba.

A következő ébredésemkor este volt, és hűvösebbnek éreztem a szobát. Egyedül feküdtem egy nyolcágas kórteremben. Láttam, hogy az ajtón túl fegyveres rendőr posztol; az ajtón innen virágok és üdvözlőlapok tömkelege sokasodott. Ahogy ott feküdtem az ágyban, előzuhantak a tudattalanomból az ominózus este emlékei. Próbáltam elhárítani őket, de mintha sodró áradat ellen küzdöttem volna. Egy szempillantás alatt visszatért minden, ami aznap este történt. És az emlékekkel együtt jöttek a könnyek is.

Egy hét múlva már fel tudtam kelni az ágyból. Benézett hozzám LaPozz és Boswell, s anyám is felutazott Swindonból beteglátogatóba. Elmondta, hogy apa nagy bánatára halványlilára festette ki a hálószobát, s erről én tehetek, mert én adtam az ötletet. Meg se próbáltam magyarázkodni. Természetesen hálás voltam mindenfajta együtt érző gesztusért, de az eszem máshol járt: monumentális fiaskó történt, nyilván felelőssé kellett tenni érte valakit, s a szerepre a katasztrófális este egy szál túlélőjeként én voltam a legkézenfekvőbb, egyszerűs mind egyetlen jelölt. A kórház rendelkezésre bocsátott egy kis irodahelyiséget, s ott találkoznom kellett Tamworth egykori parancsnokával, egy számomra addig ismeretlen,

Cradents nevű pasassal, aki maga volt a kedélyesség és a jóindulat megtestesült hiánya. Hozott magával egy kétkazettás magnót és több vezető KSZ-1-es ügynököt, akik nem voltak hajlandók bemutatkozni. Igyekeztem pontos és részletes valómást tenni, megfontoltan és őszintén beszéltem, mellőzve az érzelmeket. Acheron különleges képességeire mások is utaltak már, Cradentsnek mégsem fért a bögyébe a dolog.

– Olvastam Tamworth Hadesről vezetett aktáját, Miss Next, és igencsak zavarosnak tartom – mondta. – Tamworth némiképp olyan volt, mint egy szabadon engedett bombázó-repülő. A KSZ-5-ben teljhatalommal bírt, és rögeszméjévé vált, hogy elkapja Hadest. Eddigi vizsgálataink alapján úgy tűnik, semmibe vett bizonyos alapvető irányelveket. A Kül-Szol a közhiedelemmel ellentétben igenis számot ad – jóllehet, igen diszkréten – a tevékenységéről a parlamentnek.

Cradents elhallgatott, s a jegyzeteibe pillantott. Azután rám nézett, majd bekapcsolta a magnót. Azonosítás céljából bemondta a dátumot, a nevét és az enyémet, a többi jelenlévő ügynökre viszont csak számokkal utalt. Mikor végzett ezzel, odahúzott egy széket, és leült.

– Nos tehát, mi történt?

Nekiduráltam magam, és belefogtam. Ott kezdtem, hogy Tamworth felbukkant, és Wedder menekülésszerű távozásáig jutottam el.

– Jó hallani, hogy legalább valaki észnél volt – dörmögte az egyik KSZ-1-es ügynök. Nem reagáltam a megjegyzésre.

– Ezután Tamworth-szel bementünk az épületbe – folytattam. – Elindultunk felfelé a lépcsőn, és a hatodikra érve hallottuk a lövést. Megálltunk hallgatózni, de néma csend volt. Tamworth gyanította, hogy lelepleződünk.

– De mennyire, hogy lelepleződtek – szólt közbe Cradents. – A hangfelvétel átiratából tudjuk, hogy Prusslick hangosan kimondta Hades nevét. Hades ezt érzékelte, és hevesen reagált: megvádolta Styxet, hogy az elárulta őt, magához vette

a csomagot, majd megölte az öccsét. A maguk meglepetésszerű támadása senkit nem lepett meg. Hades tudott magukról.

Ittam egy korty vizet. Vajon lefújtuk volna-e a támadást, ha akkor tisztában vagyunk ezzel? Úgy véltem, aligha.

– Ki ment elől?

– Tamworth. Lassan, óvatosan haladtunk tovább a lépcsőn, és a hetedikre érve körülnéztünk. Nem láttunk senkit, csak egy kis öregasszonyt, aki a liftnél állt, és mogorván motyogott magában. Tamworth-szel Styx lakásának nyitott ajtajához lopakodtunk, és belestünk rajta. Styx holtan feküdt a földön. Ezután gyorsan átkutattuk a kis lakást.

– Jól láttuk magukat a megfigyelőkamera felvételén – jegyezte meg az egyik névtelen ügynök. – A lakás átkutatását szabályszerűen végezték.

– Hadest is látni a videón?

Az ügynök köhintett. Bármennyire is szkeptikusan fogadták Tamworth jelentését, a videónak hinnük kellett. Maga Hades nem látszott a képen, a felvétel csak a hangját rögzítette.

– Nem – felelte végül az ügynök. – Őt nem látni.

– Tamworth káromkodott – folytattam –, és visszament az ajtóhoz. Akkor dördült el a második lövés.

Egy pillanatra elhallgattam. Mozzanatról mozzanatra fel tudtam idézni a történeteket, de nem volt egészen világos számomra, mit láttam és éreztem abban a percben. Emlékeztem rá, hogy a szívverésem lelassult, s egyszerre mindent megértettem. A rémület helyett az a vágy vett erőt rajtam, hogy sikerre vigyem az akciót. Tamworth a szemem láttára halt meg, de akkor ezt nem reagáltam le érzelmileg. Arra csak később került sor.

– Miss Next? – zökkentett ki töprengésemből Cradents.

– Igen...? Elnézést. Szóval... Tamworth-t találat érte. Oda-siettem hozzá, de első pillantásra megállapítható volt, hogy a sérülése kizárja a túlélés lehetőségét. Feltételeznem kellett,

hogy Hades a folyosón van, úgyhogy vettem egy nagy levegőt, és kilestem.

– Mit látott?

– Az öregasszonyt, aki még mindig ott állt a liftnél. Nem hallottam, hogy leszaladt volna valaki a lépcsőn, s arra következtettem, hogy Hades a tetőn van. Megint kilestem a folyosóra. Az öregasszony elunta a várakozást, és mellettem elhaladva a lépcső felé indult. Útközben belelépett egy pocsolóba, és rosszállóan ciccegett, mikor kikerülte Tamworth holttestét. Ezután ismét a folyosót kezdtem figyelni, valamint a felfelé vezető lépcsőt. Lassan elindultam a tetőkijárat felé, de pár lépés után kétségeim támadtak. Visszafordultam, és megnéztem magamnak az öregasszonyt, aki akkor már lefelé haladt a lépcsőn, és sópánkodott, hogy túl ritkán közlekednek a villamosok. Ekkor megakadt a szemem a pocsolótól nedves cipője hagyta nyomokon. Bár kicsi lába volt, a nyomok férfiméretű cipőre utaltak. Ennél több bizonyíték nem is kellett nekem. Kettes Számú Szabály: Acheronnak megtévesztőek a gondolatai, a tettei, a mozdulatai, és megtévesztő a külseje is. Ezután került rá sor, hogy életemben először dühből használtam a fegyverem.

Senki nem szólalt meg, így hát folytattam.

– A négy lövésemből legalább három eltalálta a lépcsőn lefelé csoszogó alakot. Az öregasszony – illetve, akit én annak láttam – eltűnt a mélyben. Akkor óvatosan megközelítettem a lépcső tetejét. Az öregasszony holmijai szanaszét hevertek a beton lépcsőfokokon. A kerek bevásárlótáskájából, ami egy emelettel lejjebb feküdt, különféle élelmiszerek szóródtak ki. A lépcsőn macskaeledel-konzervek gurultak lassan lefelé.

– Tehát eltalálta őt?

– Afelől semmi kétség.

Cradents előhalászott a zsebéből egy kisméretű bizonyítéktároló zacskót, és megmutatta nekem. A fegyveremből

származó három golyó volt benne; mindhárom olyan lapos volt, mintha egy tankot lőttem volna oldalba velük.

Amikor Cradents megszólalt, hitetlenkedés érződött ki a hangjából.

– Tehát azt állítja, hogy Acheron öregasszonynak álcázta magát?

– Igen, uram – feleltem rezzenéstelenül.

– És miként volt képes erre?

– Azt nem tudom, uram.

– Hogyan férne bele egy legalább 195 centiméter magas férfi egy alacsony nő ruháiba?

– Nem hinném, hogy *fizikailag* álcázta magát. Szerintem egyszerűen kivetítette, amit láttatni akart velem.

– Ez örülségnek hangzik.

– Hades sok újat tud még mutatni nekünk.

– Na látja, ebben most egyetértünk. Az idős hölgy neve Mrs. Marmon. Styx lakásában találtunk rá, fel volt tuszkolva a kéménybe. Három ember tudta csak kihúzni onnan.

Cradents elgondolkodott, és a következő kérdést más tette fel.

– Engem az érdekelne, miért használtak mindketten expanzív löszert – tudakolta az egyik ügynök a falat fixírozva. Alacsony volt, sötét bőrű, és idegesítően rángatózott a bal szeme. – Nagy erejű félköpenyes töltenyt táraztak be. Mit akartak lőni? Bölényt?

Vettem egy nagy levegőt.

– Hadest '77-ben hat lövés érte, uram, és talpon maradt. Az expanzív löszert ellene kellett használnunk, azért kaptuk Tamworth-től. Azt mondta, megszerezte hozzá a KSZ-1 jóváhagyását.

– Nos, nem szerezte meg. És ha a firkászok ezt megtudják, ízekre tépnek minket. A KülSzol és a sajtó kapcsolata nem a legjobb, Miss Next. A *Tégla* kitartóan követeli, hogy állandó tudósítójuk dolgozhasson nálunk. A mostani számonké-

rési hullám következtében a politikusok növekvő mértékben számítanak ránk. Expanzív lőszer! A ménkűbe is, olyat még a Különleges Lovasság se használ, pedig azok oroszokra lőnek!

– Én is így gondolkodtam – feleltem –, de most, hogy ezeket látom – ráztam meg a kilapult lövedékek zacskóját –, azt kell mondanom, Tamworth jelentős önmérsékletet tanúsított. Páncéltörővel kellett volna mennünk.

– Ezt verje ki a fejéből!

Ezen a ponton szünetet tartottunk. Cradents és a többiek átvonultak a szomszéd szobába eszmét cserélni, hozzám pedig jött egy ápolónő, és átkötötte a karomat. Szerencsém volt, a seb nem fertőződött el. Amikor kihallgatóim visszatértek, Prusslick járt a fejemben.

– Óvatosan elindultam lefelé a lépcsőn, és arra jutottam, hogy Acheron immár fegyvertelen – folytattam beszámolómat. – Az egyik beton lépcsőfokon ugyanis egy doboz pudingpor és egy 9 mm-es Beretta feküdt. Se Acheron, se az öregasszony nem volt sehol, viszont észrevettem, hogy a folyosóról nyíló egyik lakásajtót nagy erővel beszakították: a sarokpántok és a tolózár is elnyíródott. Megpróbáltam gyorsan kikérdezni a lakásban tartózkodó két személyt, de azok csillapíthatatlanul nevettek, s nem tudtam értelmes válaszokat kicsikarni belőlük. Csak annyi derült ki, hogy Acheron elmondott nekik valami viccet három hangyászról egy kocsmában.

Az egyik ügynök lassan ingatta a fejét.

– *Mi a probléma?* – kérdeztem ingerülten.

– Az a két személy, akiket említ, nem emlékszik se magára, se arra, hogy Hades áthaladt a lakásukon. Meg tudja mondani, miért?

Elgondolkodtam.

– Természetesen nem. Elképzelhető, hogy Hades uralkodni tud a nálánál gyengébb akaratúak fölött. Messze nem vagyunk még tisztában ennek az embernek a képességeivel.

Az ügynök tünődve hümmögött.

– Az igazat megvallva... a lakók valóban próbáltak elmondani egy hangyászos viccet. Ez szöveget is ütött a fejünkbe.

– Nem volt túl jó vicc, igaz?

– Szerintem egyáltalán nem volt jó. De nekik valamiért nagyon tetszett.

Éreztem, hogy lassan felmegy bennem a pumpa. Egyáltalán nem volt ínyemre, ahogy ez a kihallgatás zajlott. Összeszedtem a gondolataimat, és meggyőztem magam, hogy minél előbb a végére érünk ennek, annál jobb.

– Alaposan körülnéztem a lakásban – folytattam a beszámolót –, és a hálósobában találtam egy nyitott ablakot, amin át ki lehetett jutni a tűzlépcsőre. Kinéztem, és megláttam a rozsdás lépcsőn lefelé siető Acheront, aki akkor már négy emelettel lejjebb járt. Tudtam, hogy nincs esélyem utolérni, de akkor megpillantottam Prusslickot. Az egyik parkírozó autó mögül araszolt elő, és mikor Hades leért, rászegezte a fegyverét. Akkor hirtelen el sem tudtam képzelni, hogy jutott eszébe beleártani magát ebbe.

– Most már sejti?

Elszorult a torkom.

– Miattam lépett közbe.

Éreztem, hogy feltörnek a könnyeim, de lenyeltem őket. Pusztuljak el, ha elbögöm magam ezek előtt, gondoltam, és rutinosan köhögéssel álcáztam a szípigásomat.

– Prusslick azért lépett közbe, mert tisztában volt velem, mit tett – mondta Cradents. – Tudta, hogy mikor kimondta Hades nevét, veszélybe sodorta magát és Tamworth-t. Feltételezzük, hogy jóvá akarta tenni a baklövését. Nyolcvankilenc évesen szembeszállt egy kivételesen erős, elszánt és agyafúrt emberrel. Ez bátor tett volt. És ostobaság. Hallott valamit abból, ami elhangzott köztük?

– Eleinte nem, de mikor már lefelé mentem a tűzlépcsőn, hallottam, hogy Prusslick ezt kiáltja: „Rendőrség!”, majd azt,

hogy: „Hasaljon a földre!” Mire leértem a másodikra, Hades már rávette Prusslickot, hogy adja át a fegyverét, és lelőtte őt. Két lövést adtam le fentről. Hades kissé megtántorodott, de hamar összeszedte magát, és futni kezdett a legközelebbi autó felé. Az én autóm felé.

– Ezután mi történt?

– Lemásztam a létrán, majd leugrottam, de szerencsétlenül értem földet. Valami szemétre estem, és kifcamítottam a bokámat. Mikor felpillantottam, Acheron épp betörte a kocsi ablakát, és kinyitotta az ajtót. Néhány másodperc alatt leszedte a kormánybilincset, és beindította a motort. Tudtam, hogy zsákutcában vagyunk. Acheron csak felém menekülhetett. Kibotorkáltam az úttest közepére, és vártam. Amint a kocs elindult a járda mellől, tüzet nyitottam. Minden lövésem talált. Két golyó a szélvédőn hatolt át, egy a hűtőrácsba fúródott. Az autó mind jobban felgyorsult, én pedig tovább tüzeltem. Eltaláltam az egyik tükröt és a túloldali lámpát. A kocs egyenesen felém rohant, de már az se érdekelt, ha elgázol. Az akció katasztrofálisan alakult, Acheron megölte Tamwortht és Prusslickot, s nekem mindent egy lapra kellett feltennem, hogy ne ölhessen meg még további ki tudja, hány embert. Az utolsó lövésem kilyukasztotta az egyik első kerék abroncsát, és Acheron végre elvesztette az uralmat a kocs fölött. Az autó nekiütközött egy parkoló Studebakernek, felborult, a tetején csúszott tovább, és alig egy méterre tőlem állt meg. Egy percig még billegett, aztán nem mozdult többé. A lyukas hűtő vize összekeveredett az úttestre csorgó benzinnel.

Megint ittam egy korty vizet, és végigjártattam a pillantásomat kihallgatóim arcán. Feszülten figyeltek rám, de a neheze csak most következett.

– Újratöltöttem a fegyveremet, azután kinyitottam a felborult autó vezetőoldali ajtaját. Azt vártam, hogy Acheron kiesik rajta, de ő, mint aznap este már többször, keresztülhúzta a számításaimat. A kocs üres volt.

– Láttá őt elmenekülni?

– Nem. Épp ezen töprengtem, amikor ismerős hangot hallottam a hátam mögül. Wedder volt az. Visszajött.

„Hol van?” – kiáltotta.

„Nem tudom...” – nyögtem válaszul, és benéztem a koci mögé.

„Maradjon itt! – harsogta Wedder. – Megyek, megnézem elöl!”

Örültem, hogy valaki megmondja, mit tegyek, és nem nekem kell kitalálnom, hogyan tovább. Csakhogy amikor Wedder elfordult, vibrálás futott át a testén, és rögtön tudtam, hogy turpisság van a dologban. Habozás nélkül beleeresztettem három golyót Wedder hátába. Összeroskadt, mint egy zsák...

– Lelőtt még egy ügynököt?! – kiáltott fel hitetlenkedve a KSZ–1-es banda egyik női tagja. – Ráadásul *hátról?*

Nem zavartattam magam.

– ...és persze nem Wedder volt. Mikor felállt és megfordult, már Acheron nézett velem szembe. Megvakarta a hátán azt a helyet, ahol eltaláltam, és nyájasan rám mosolygott.

„Ez nem volt valami sportszerű” – mondta.

„Nem sportolni jöttem” – világosítottam fel.

Az egyik KSZ–1-es ügynök félbeszakított.

– Úgy veszem észre, Next, maga előszeretettel lövi hátba az embereket. Közvetlen közletről, dum-dum, golyókat eresztett bele, és *túlélte!* Már megbocsásson, de ez lehetetlen!

– Pedig megtörtént.

– Hazudik! – fakadt ki az ügynök. – Nem hallgatom ezt tovább...!

Cradents a karjára tette a kezét, hogy lecsillapítsa.

– Folytassa, Miss Next.

Folytattam.

„Üdvözlöm, Thursday” – mondta Hades.

„Acheron” – feleltem.

Elmosolyodott.

„Tamworth hűlő teteme odafent hever a betonon, és ez a maga bűne. Fejezzük be ezt, adja ide a fegyverét, és menjünk haza” – így Hades.

Aztán kinyújtotta felém a kezét. Erős késztetést éreztem, hogy odaadjam neki a pisztolyomat. De nem tettem, hisz akkor is nem tudtam mondani neki, amikor ennél rámenősebben próbálkozott – még diákkoromban, mikor a tanárom volt. Meglehet, Tamworth rájött, hogy van erőm szembeszegülni Hadeszel, és talán ezért is vett be a csapatába. Nem tudom. Hades mindenesetre rájött, mi a helyzet, és szívélyes hangra váltott:

„Rég találkoztunk. Tizenöt éve, ha jól számolom.”

„'69 nyarán” – feleltem mogorván. Nem volt időm bele menni a kiseded játékaiba.

„'69-ben?” – ismételte rövid tűnődés után. – „Akkor hát tizenhat éve. Úgy emlékszem, kimondottan jóban voltunk.”

„Maga igazán csodálatra méltó tanár volt, Acheron. A leg-ragyogóbb elme, akit valaha ismertem. Mondja, miért műveli ezt?”

„Szinte ugyanezt mondhatnám el én is magáról” – dobta vissza a labdát mosolyogva Acheron. – „Maga volt az egyetlen diákom, akire azt mondhattam, hogy *csodálatra méltó*, és lám, mi lett magából? Egy gürcölő senki, akit megjutalmaztak. Egy irodetes. A Szolgálat kisinasa. Minek köszönheti, hogy a KSZ-5-be került?”

„A végzetnek.”

Acheron hallgatott egy kicsit, és mosolygott.

„Mindig kedveltem magát, Thursday. Kosarat adott nekem, s mint tudjuk, mi sem csábítóbb az ellenszegülésnél. Sokat tűnődtem azon, mit teszek majd, ha újra összefutunk. Ha viszontlátom az én üdvöskémet. A pártfogoltamat.”

„Sose voltam a pártfogoltja, Hades.”

Megint elmosolyodott.

„Nem örülne egy vadonatúj kocsinak?” – kérdezte váratlanul.

Természetesen örülnék, nem is tagadtam.

„És egy nagy háznak? Vagy két nagy háznak? Vidéken. Jókora birtokkal. És pluszba egy Rembrandt-képnek?”

Átláttam a szitán.

„Ha meg akar venni engem, keményebb valutát kínáljon.”

Acheron arcára csalódottság ült ki.

„Maga tényleg erős, Thursday. A pénz kevés embert hagy hidegen.”

Elöntött az indulat.

„Minek kell magának a *Chuzzlewit* kézírata? El akarja adni?”

„Eladás céljára lopni?” – húzta el a száját Acheron. – „Micsoda közönséges dolog! Igazán sajnálom a két barátját. A félköpenyes lőszer bizony csúnya munkát végez.”

Ott álltunk szemtől szemben. A KSZ-14-nek lassan meg kellett érkeznie.

„Hasaljon a földre!” – utasítottam Hadest. – „Különben esküszöm, lövök!”

Acheron képe egyszerre összerosódott, ahogy követheetlenül gyors mozdulatok sorát hajtotta végre. Dörrenés hangzott, majd ütést éreztem a felkaromon. Melegség járt át, és egy kívülálló érdeklődésével konstatáltam, hogy meglöttek.

„Ügyes próbálkozás volt, Thursday. A másik kezével nem kísérli meg?”

Előzőleg gondolkodás nélkül rálöttem, ahhoz gratulált. Tudtam, hogy legfeljebb harminc másodpercem van, aztán elkábulok a vérveszteségtől. Átvettem a pisztolyt a bal kezembe, és célra emeltem.

Acheron elismerően mosolygott. Amíg csak teheti, folytatta volna kegyetlen játékát, de a távolban felvilljogtak a rendőrségi szirénák, így rövidre kellett zárnia a dolgot. Mellkason lőtt, és abban a hitben, hogy meghaltam, otthagytott.

Mikor a történet végére értem, a KSZ-1-es ügynökök fészkelődni kezdtek, és kétkedő pillantásokat váltottak egymással. Nem érdekelt, hogy hisznek-e nekem vagy sem. Hiába gondolta Hades, hogy meghaltam, még nem járt le az időm. A Tamworth-tól kapott *Jane Eyre*-em megmentette az életemet. Hades golyója, bár egészen a hátsó borítóig hatolt a mellzsebemben lapuló könyvben, teljesen nem tudta átfúrni azt. Eltört több bordám, légmellet kaptam, és lett egy dögletesen szép bevérzése – de életben maradtam. Mellém állt a szerencse, a végzet, vagy nevezze ki-ki, aminek akarja.

– Nincs tovább? – kérdezte Cradents.

Ráztam a fejem.

– Nincs tovább.

Persze lett volna még tovább, de a többihez nekik már nem volt semmi közük. Nem mondtam el, hogy Hades Gauner Prusslick halálát felhasználva érzelmileg a porba döngölt – úgy sikerült bevinnie az első találatot.

– Nagyjából megtudtunk mindent, ami érdekelt bennünket, Miss Next. Amint felépül, visszatérhet a KSZ-27-hez. Figyelmeztetem, hogy továbbra is köti magát a titoktartási nyilatkozat, amit aláírt. Akár egyetlen elkotyogott szónak is súlyos következményei lehetnek. Kíván még valamit hozzátenni a vallomásához?

Vettem egy nagy levegőt.

– Tudom, hogy hihetetlennek hangzik sok minden, amit mondtam, de ez az igazság. Én vagyok az első élő tanú, aki a saját szemével látta, mire képes Hades, ha az életéről van szó. Bárkit is bíznak meg a jövőben a kézre kerítésével, fontos, hogy az illető tisztában legyen azzal, mire lehet számítani a gyanúsítottól.

Cradents hátradőlt a széken, és ránézett a tikkes ügynökre. Az bólintott.

– A dolog tárgytalan, Miss Next.

– Hogyhogy?

– Hades meghalt. Mert a KSZ-14-esekről azt ugyan el lehet mondani, hogy kissé túlságosan is könnyen mozdul az ujjuk a ravaszon, de azt nem, hogy kétbalkezesek volnának. Aznap este üldözőbe vették Hadest, aki az M4-en menekült, és végül karambolozott a 12-es kereszteződésnél. A kocsija legurult a töltésről, és kigyulladt. Úgy véltük, ezt célszerűbb akkor közölni magával, miután már vallomást tett.

A hír villámcsapásként ért. Az elmúlt két hétben a bosszúszomj volt az elsődleges érzés, amiből erőt merítettem a felépüléshez. Ha nincs bennem az izzó vágy, hogy bűnhődni lássam Hadest, jó eséllyel összeroppantam volna. De ha Acheron nincs többé, a vallomásom egyetlen pontja sem bizonyítható. Abban nem reménykedtem, hogy mindent elhisznek nekem, de abban igen, hogy a szavaim utólag igazolást nyernek, ha majd valaki más is összefut Hadesszel.

– Mit beszél? – bukott ki belőlem.

– Azt mondtam, Hades meghalt.

– Nem halt meg! – vágtam rá gondolkodás nélkül.

Cradents úgy gondolta, a reakcióm a traumás sokk következménye.

– Nyilván nehéz napirendre térnie efölött, de Hades meghalt. Szinte a felismerhetetlenségig elégett. A fogai alapján tudtuk csak azonosítani. És nála volt Prusslick pisztolya.

– És a *Chuzzlewit* kézírata?

– Annak nyomát se leltük. Feltételezzük, hogy megsemmisült.

Lecsüggesztettem a fejem. Kudarcot vallottunk minden téren.

– Miss Next – Cradents felállt, és finoman a vállamra tette a kezét. – Megnyugtatóan közlöm magával, hogy a KSZ-8 fölötti alegységek nem kapnak tájékoztatást a törtétekről. Úgy térhet vissza a csoportjához, hogy az aktájában nyoma sem lesz ennek az epizódnak. Törtétek hibák, de senki nem tudja megmondani, másféle körülmények kö-

zött miként alakultak volna az események. Velünk pedig többet nem fog találkozni.

Cradents kikapcsolta a magnót, jó egészséget kívánt nekem, és kiment. Az ügynökök szintén távoztak, az egy tikkes pasas kivételével. Ő megvárta, amíg a kollégái hallótávolságon kívülre érnek, azután odasúgta nekem:

– Nekem az a véleményem, Miss Next, hogy a vallomása egy nagy maszlag. A szolgálat nem engedheti meg magának, hogy elveszítse a Phillip Tamworth-féle embereit.

– Köszönöm.

– Mit köszön?

– Hogy közölte velem a keresztnévét.

Az ügynök válaszra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát, és szó nélkül kiment.

Felálltam az asztal mellől a rögtönzött kihallgatósobában, és kibámultam az ablakon. Odakint meleg volt, sütött a nap, és szelíd fuvalat játszott a fákkal; olyan szép volt most a világ, mintha nem is lenne benne hely a Hades-féléknek. Újra beengedtem a fejembe a szörnyű este emlékeit. Abban a részben, amit elhallgattam az ügynökök elől, Prusslickről volt szó. Acheron mondott még dolgokat aznap este. Rámutatott Prusslick törődött, vén testére, és így szólt:

– Gauner arra kért, adjam át a bocsánatkérését.

– Ő Gauner apja – javítottam ki.

– Nem – nevetett Hades. – Ő Gauner.

Megint ránéztem Prusslickra. Nyitott szemmel feküdt a hátán, s a hatvanéves korszak dacára valóban szembetűnően hasonlított Gaunerre.

– Istenem, ez nem lehet igaz! Gauner? Tényleg ő volt az? Acheron szemlátomást jól szórakozott.

– Mikor az Időörségnél eufemisztikusan azt mondják, hogy valaki „leküzdhetetlen akadályba ütközött”, az idő-sűrűsödésre gondolnak. Meglep, hogy maga ezt nem tudta,

Thursday. Gauner kívül rekedt a jelenkoron. Alig egy perc alatt hatvan év szakadt a nyakába. Nem csoda, hogy kerülte magát.

Tehát szó sem volt tewkesbury-i lányról. Apám révén ismertem az olyan fogalmakat, mint az időtágulás meg az idő instabilitása. Gauner leküzdhetetlen akadályba ütközött az Esemény, a Kúp és a Horizont világában, s az egészben az volt a legtragikusabb, hogy ezt nem merte elmondani nekem. Pontosan úgy történt, ahogy Acheron tervezte: a mélypontra zuhantam, ő pedig abban a pillanatban fordult és lőtt.

Sietség nélkül visszatértem a szobámba, leültem az ágyra, és átadtam magam a kétségbeesésnek. Ha egyedül vagyok, nem szoktam küzdeni a könnyek ellen. Hevesen zokogtam vagy öt percen át, és sokkal jobban lettem tőle. Trombitálva kifújtam az orrom, majd a gondolataim elől menekülve bekapcsoltam a tévét. Végigzongoráztam a csatornákat, s a végén a Bufo Hírhálózat adásánál kötöttem ki. Persze megint a krími helyzetről volt szó.

– Következő hírünk is a krími háború témájához kapcsolódik – mondta a hírolvasónő. – A Góliát Konzernhez tartozó Fegyverfejlesztő Intézet bemutatta az orosz agresszorok elleni küzdelemben bevetésre kerülő legújabb harcászati eszközt. A „Buzogány” fedőnevű ballisztikus plazmaenergia-karabély a remények szerint döntő fordulatot hozhat a háború kimenetelében. A részletekről katonai tudósítónk, James Maligner számol be.

A kép egy lőtérre váltott, ahol a Katonai KülSzol uniformisát viselő férfi állt, kezében egy egzotikus kinézetű fegyverrel.

– Ez itt az új Buzogány plazmakarabély, melyet ma mutatott be a Góliát Fegyverfejlesztő Intézet – fogott bele Maligner a katona mellé lépve. – Nyilvánvaló okokból túl sokat nem árulhatunk el a fegyverről, de bemutatjuk a hatékonyságát, és azt is elárulhatjuk, hogy koncentrált energianyalábot hasz-

nál, ami akár másfél kilométeres távolságból is alkalmas pán-célzat és élő erő megsemmisítésére.

A katona megmutatta, mire képes az új fegyver, s én borzadva néztem a bemutatót. A láthatatlan energianyalábok tíz tarack erejével hatoltak a célként kijelölt harckocsiba. A fegyver olyan volt, akár egy tüzérségi ágyú kompakt változata. A demonstráció végeztével Maligner feltett az ezredesnek két nyilvánvalóan levajazott kérdést, s az alatt a háttérben katonák meneteltek az új fegyverrel.

– Terveik szerint mikorra fogják első vonalbeli csapatainkat felszerelni a Buzogánnyal?

– Az első adag fegyvert már útnak indítottuk. További szállításokra a gyártókapacitás megnövelése után kerülhet sor.

– És végezetül: mi lesz a fegyver várható kihatása a konfliktusra?

Valami érzelmféle suhant át az ezredes arcán.

– Azzal számolunk, hogy az oroszok egy hónapon belül békét kérnek.

– A franc essen bele – dörmögtem. Sokszor hallottam ezt a mondatot, amíg a seregben szolgáltam. Most meg ezt puffogtatták az elcsépelet „karácsonyra vége lesz” frázis helyett. És az elhangzását kivétel nélkül mindig döbbenetes vérfürdő követte.

Az új fegyver első éles bevetése még váratott magára, de a puszta létezése is gyökeresen megváltoztatta a krími helyzetet. Az angol kormány már nem csapatkivonásban gondolkodott, hanem megadásra próbálta rávenni az oroszokat. Azok hallani se akartak erről. Az ENSZ követelte, hogy a felek üljenek újra tárgyalóasztalhoz Budapesten, de erre sem volt esély. Az oroszok a várható offenzívára készülve beásták magukat. A Góliát Fegyverfejlesztő szóvivőjét délelőtt berendelték a parlamentbe, és magyarázatot kértek tőle az új fegyver késedelmes bevezetése miatt, a határidő ugyanis már egy hónapja lejárt.

Kerécsikorgás riasztott fel töprengésemből. Felnéztem. A kórterem kellős közepén egy rikító színű sportkocsi állt. A képe kétszer is megvillant, de nem tűnt el. Semmilyen elképzelhető magyarázatot nem találtam rá, hogy mit keres ott, ahogy arra sem, miként jutott be, hiszen az ajtó alig volt szélesebb egy kórházi ágynál – az autó mégis ott volt. Éreztem a kipufogógáz szagát, hallottam a motor brummogását, és érdekes módon nem éreztem furcsának a dolgot. A kocsiiban ülők rám szegezték a tekintetüket. A vezető, egy harmincegynéhány éves nő valahogy ismerősnek tűnt.

– Thursday! – kiáltott rám sürgetően.

A homlokomat ráncoltam. A jelenség valóságosnak tűnt, és kétségkívül láttam már valahol a vezetőt. Az utas, egy öltönyös fiatalember, vidáman integetett nekem.

– Nem halt meg! – A nő úgy beszélt, mint akit sürget az idő. – Az autóbaleset csak átverés volt! Egy Acheron Hades nem hal meg ilyen könnyen! Menj Swindonba, vállalj el az irodetes állást!

– Swindonba? – visszhangoztam. Azt hittem, végleg megszabadultam attól a várostól – kicsit túl sok fájó emlékem kötődött hozzá.

Szólásra nyitottam a számat, de a kerekek máris újra megcsikordultak, és a kocsi – nem elhalványulva, inkább gyorsan zsugorodva – eltűnt. Csak enyhe kipufogószag meg a kerékzaj visszhangja maradt utána, aztán az is elhalt, és én magamra maradtam a problémával, hogy vajon mire véljem ezt a furcsa látomást. A kezem közé fogtam a fejemet. A vezető *nagyon* ismerős volt: én magam voltam az.

Szinte teljesen meggyógyult a karom, mire megszületett a jelentés a belső vizsgálat eredményéről. Nem olvashattam el, de nem bántam. Ha megismerem a tartalmát, az valószínűleg csak fokozta volna amúgy sem csekély elégedetlenségemet és annál nagyobb dühömet. Az sem nyugtatott meg, hogy

Boswell egy újabb látogatása alkalmával közölte: fél évre kiírtak egészségügyi szabadságra, csak utána kell újra munkába állnom. Ott akartam hagyni az Irodetet – vagy legalábbis a londoni részlegét.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte LaPozz, amikor a kórházból való távozásom napján bejött hozzám, hogy segítsen összepakolni. – Hat hónap rémesen hosszú lesz, ha nincs se hobbid, se családod, se pasid – tette hozzá. Elég direkten fogalmazott néha.

– Van nekem hobbim rengeteg.

– Mondj egyet!

– Festek.

– Ez komoly?

– Komoly. Van egy félkész tengeri tájképem.

– Mióta dolgozol rajta?

– Kábé hét éve.

– Akkor biztos jó kép lesz.

– Csapnivaló.

– De most komolyan – faggatott tovább LaPozz, akivel az elmúlt pár hétben közelebb kerültünk egymáshoz, mint előtte évek sora alatt –, mihez fogsz kezdeni?

A kezébe nyomtam a KSZ–27 belső közlönyét, amiben fel voltak sorolva az országszerte meghirdetett álláshelyek. LaPozz elolvasta a pirossal bekarikázott részt.

– Swindon?

– Miért ne? Hazamegyek.

– Az jó, de az állás kevésbé. – Rábökött a munkaköri leírásra. – Ez sima ügynöki meló. Te pedig már több mint három éve felügyelőként dolgozol!

– Pontosan három és fél éve. De ez nem érdekel. Odamegyek, és kész.

Az igazi indokot nem árultam el Paginának. „Menj Swindonba, vállalj el az irodetes állást!” – ezt az egyértelmű

tanácsot adta az autó vezetője, s ezek után kézhez kaptam a közlőnyt a swindoni álláshirdetéssel. Ez természetesen lehetett akár a véletlen műve is, de mégis, mi van, ha a kocsi tényleg valóságos volt, nem csak a képzeletem szülötte? És ha már a jóslat az állásról beteljesedett, nem zárhattam ki, hogy a Hadesszal kapcsolatos hír is igaznak bizonyul. Nem tépelődtem sokáig, jelentkeztem az állásra. A kocsiról nem beszélhettem Paginának. Ha kitálatok neki, barátság ide vagy oda, futott volna a hírrrel Boswellhez, aki viszont beszélt volna Cradentsszel, annak a következménye pedig kellemetlenségek egész sora lett volna. Már egészen belejöttem a titkolózásba, és jobb volt a hangulatom, mint hónapok óta bármikor.

– Hiányozni fogsz a csapatnak, Thursday.

– Kibírják.

– Nekem is hiányozni fogsz.

– Köszönöm, Pagina, aranyos vagy. Te is hiányozni fogsz nekem.

Összelelkeztünk, Pagina szavamat vette, hogy tartjuk a kapcsolatot, aztán elment. Már az ajtóban csipogott a személynívója.

Befejeztem a csomagolást, és indulás előtt köszönetet mondtam az ápolónőknek, akik átadtak nekem egy barna papírba csomagolt dobozt.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Annak az embernek a holmija, aki azon az estén megmentette a maga életét.

– Micsoda?

– Egy járókelő elsősegélyben részesítette magát, mielőtt a mentők odaértek. Tamponálta a sebé, és letakarta magát egy kabáttal, hogy ne hűljön ki. Ha ő nincs, valószínűleg elvérzett volna.

A kíváncsiságtól hajtva kibontottam a csomagot. Elsőként egy zsebkendő került elő belőle, ami, bár többször kimosták, foltos volt a véremtől. A sarkán hímzett monogram állt:

„E. F. R.” Egy férfikabát is volt a csomagban: egy olyan felöltő, ami a múlt század közepe táján lehetett divatos. Átkutattam a kabát zsebeit, s az egyikben egy divatszalon számlájára bukkantam. 1833-ban állították ki, egy bizonyos Edward Fairfax Rochester úr nevére. Az ágy szélére roskadtam, és rábámultam a zsebkendőre, a kabátra meg a számlára. Rendes körülmények között fel se merült volna bennem, hogy Rochester esetleg kilépett aznap este a *Jane Eyre*-ből, csak azért, hogy a segítségemre siessen – elvégre ez teljes képtelenség. Nyilván elintézttem volna az egészet azzal, hogy valaki groteszkül körmönfont tréfát űz velem, csakhogy volt egy bökkenő: egyszer már találkoztam Edward Rochesterrel...

6

Jane Eyre – Rövid betérő a regénybe

A Styx lakásánál lezajlott epizód nem az első és nem is az utolsó találkozásom volt Rochesterrel. Az elsőre Yorkshire-ben, a haworth-i paplakban került sor, mikor még ifjú volt az elmém, s a valóság és a képzelet mezsgyéje nem szilárdult még azzá a kemény héjjá, ami felnőttéletünkben gubóba zár minket. Lágy és rugalmas volt a két tartomány határa, így akkor és ott egy szívélyes idegen és egy magával ragadó hang jóvoltából átkelhettem a túloldalra – s vissza is tudtam térni onnan.

THURSDAY NEXT: *Egy külszolos élete*

1958-ban történt. A bácsikám és a nagynéném – akiket már akkor is öregnek láttam – elvittek a régi haworth-i Brontë-lakba. Az iskolában William Thackeray-ról tanultunk, s mivel a Brontëk a kortársai voltak, a kirándulás alkalmasnak látszott a téma iránti érdeklődésem fokozására. A Bradfordi

Egyetem meghívta Mycroft bácsikámat, hogy tartson matematika-előadást a játékelmélet terén elért jelentős kutatási eredményeiről – melyek elsődleges gyakorlati haszna az volt, hogy az ember mindig nyert a Ki nevet a végén?-ben. Bradford közel van Haworth-höz, jó ötletnek tűnt hát a két kirándulást kombinálni.

Az emlékházban idegenvezető kísért minket, egy hatvanas éveiben járó, drótkeretes szemüveget és angórakardigánt viselő, kelletlen nő, aki olyan pattogós modorban terelte végig a csoportot a szobákon, mint aki utolérhetetlenül tájékozottnak tartja magát, és nagy szívességet tesz, mikor hajlandó kihúzni a látogatókat tudatlanságuk mélységes mocsarából. A séta vége felé, mikor a gondolatok már a képeslapok és a fagyalt körül forogtak, a fáradt múzeumlátogatók megkapták a bónuszélményt: megtekinthették a *Jane Eyre* eredeti kéziratát.

Bár a papírt megsárgította az idő, és a fekete tinta világosbarnává fakult, a gyakorlott szem számára olvasható volt az írás, a lapon sorjázó finom, szarkalábas betűk ihletett szöveggé olvadó folyama. Kétnaponként lapoztak a kéziratban, lehetővé téve, hogy az emlékházat frekventáló, fanatikus Brontë-rajongók végigolvashassák a regényt abban a formájában, ahogyan megszületett.

Azon a napon, amikor a múzeumban jártam, a kézirat épp annál a résznél volt kinyitva, amikor Jane először találkozik Rochesterrel – véletlenül összefutnak egy mérföldkőnél.

– ...és ez teszi minden idők egyik legnagyobb ro-
mantikus regényévé – darálta unalomig ismételt monológját a kelletlen és rátarti tárlatvezető, mit sem törődve a kérdezni szándékozók felemelt kezével.

– Az erős és energikus Jane Eyre markánsan eltér a kor-
szak szokásos hősnőitől, ahogy nem nevezhető sablonosnak a zord habitusú, de alapvetően jólelkű Rochester jellemhibás, sötét kedélyű figurája sem. Charlotte Brontë 1847-ben írta

a *Jane Eyre*-t, és Currer Bell álnéven jelentette meg. Thackeray „egy ragyogó szellem mesterművé”-nek nevezte a könyvet. Most továbbhaladunk a múzeumi bolt felé, ahol képeslapokat, tematikus tányérkákat, kicsiny műanyag Heathcliff-bábukat és más emléktárgyakat vásárolhatnak. Köszönjük a...

A csoport egyik tagja, egy fiatalember azonban továbbra is jelentkezett. Szemlátomást eltökélte, hogy csak azért is szóhoz fog jutni.

– Elnézést kérek – szólalt meg amerikai kiejtéssel.

A tárlatvezető arcán megrándult egy izom, jelezve, hogy nem könnyű erőt vennie magán, és odafigyelni valaki másnak a szavaira.

– Parancsoljon – mondta jéghideg udvariassággal.

Tudja, én még elég zöldfülű vagyok ebben az egész Brontë-dologban – fogott bele a fiatalember –, de volt egy kis bajom a *Jane Eyre* végével.

– Baja?

– Igen. Az van, ugye, hogy Jane elhúz Thornfield Hallból, és elmegy az unokatestvéreihez. Már mint Riversékhez.

– Tudom, kik Jane unokatestvérei, fiatalember.

– Na, és akkor összeáll azzal a nyálas St. John Riversszel, de nem akar feleségül menni hozzá, és elutaznak Indiába, aztán slussz, vége a könyvnek. Ez meg mi? Hol marad a hepíend? Mi lesz Rochesterrel meg a dilis feleségével?

A tárlatvezető szeme szikrákat szórt.

– Önnek mi volna kedvére? Ha a Jó és Rossz erői véres csatát vívnának Thornfield Hall termeiben?

– Abszolút nem ilyesmire gondoltam – tiltakozott a fiatalember, immár kissé ingerülten. – Arról beszélek, hogy a könyvből ordítóan hiányzik egy ütős slusszpoén, ami rendesen lekerekítené a sztorit, pontot tenne a végére. Arról, ahogy meg van írva, az ugrik be az embernek, hogy Charlotte kidöglött a végére.

A tárlatvezető drótkeretes szemüvegén át egy hosszú pil-

lanatig rámeredt a fiatalemberre; valószínűleg arra gondolt, vajon miért nem képesek a látogatók egy picivel jobban utánozni egy birkanyáját. A fiatalember sajnos nem mondott butaságot; a tárlatvezetőnő maga is sokat törte a fejét a regény erőtlen bevezetésén, s olvasók millióihoz hasonlóan azt kívánta, bár úgy alakultak volna az események, hogy Jane és Rochester végül összeházasodhassanak.

– Bizonyos dolgokra sosem fog fény derülni – felelte végül diplomatikusan. – Charlotte már nincs köztünk, így a kérdés merőben elméleti. Azt kell tanulmányoznunk, és abban kell élvezetet lelnünk, amit ránk hagyott. Gazdag életműve bőségesen kárpótol minket minden esetleges apró hiányosságért.

A fiatal amerikai bólintott, és a látogatócsoport nagy része, köztük a bácsikám és a nagynéném is, továbbindult. Én hátramaradtam, s mikor már csak ketten, én meg egy japán turista voltunk a helyiségben, lábujjhegyre állva megpróbáltam rálátni az eredeti kéziratra. Nem volt könnyű dolgom, mert a koromhoz képest alacsony voltam.

– Felolvassam neked? – csendült fel mögöttem egy barátságos női hang. A japán turista volt az. Rám mosolygott, és én megköszöntem a szívésségét.

A nő körülnézett, hogy nem figyelnek-e minket, azután feltette az olvasószemüvegét, és belekezdett. Kifogástalan kiejtése volt, és nagyon kellemes tónusban olvasott. A hangja szárnyat adott a szavaknak: azok felszálltak a papírról, és beröppentek a képzeletembe.

– „Akkor még nagyon fiatal voltam, és mindenféle vidám és komor történet jutott eszembe, amit valaha hallottam. Gyermekmesék, amelyeket a serdülőkor fantáziája kiszínezett...”

Behunytam a szemem, s egyszerre csípős hideg töltötte meg körülöttem a levegőt. A japán nő hangja messze zengett, mintha a szabadban szárnyalna, s mikor kinyitottam a sze-

mem, a múzeum nem volt sehol. A helyén egy egészen más tájon át futó dűlőút jelent meg. Szép téli alkony volt, a nap épp akkor hanyatlott a horizont mögé. Állt a levegő, a táj színei elmosódtak. A sövényen néha megrebbenő madarakon kívül semmi nem mozdult a makulátlan szépségű vidéken. Mikor megláttam lélegzetemet a fagyos levegőben, megbor-zongtam; felhúztam a dzsekim cipzárját, s arra gondoltam, kár volt a lenti fogason hagyni a sapkámat meg a kesztyűmet. Aztán körülnéztem, és láttam, hogy nem vagyok egyedül. Tőlem alig három méterre köpenyt és főkötőt viselő fiatal nő ült egy mérföldkövön. A holdat nézte, ami épp akkor kelt fel mögöttünk. Mikor előrefordult, láttam, hogy az arca csúnyácska, jellegtelen, ugyanakkor vonásainak feszessége nagy lelki erőt és határozottságot tükrözött. Ahogy bámultam őt, sokféle érzés kavarodott fel bennem. Akkoriban döbbsentem rá, hogy nem vagyok egy kimondott szépség, s már zsenge kilencévesen megfigyeltem, hogy a vonzó külsejű gyerekek könnyebben kedveltetik meg magukat. Ez a fiatal nő viszont azt demonstrálta számomra, hogy ezek a szabályok felboríthatók. Éreztem, hogy kihúzom magam és összeszorítom a fogam, ösztönösen utánózva a nő tartását.

Épp arra gondoltam, megkérdem tőle, hova tűnt a múzeum, amikor valami zaj mindkettőnket arra késztetett, hogy a gyalogút kanyarulata felé nézzünk. Közeledő ló dobogása hallatszott, s a nő mintha megriadt volna. Keskeny volt az ösvény, félrehúzódtam hát, hogy a ló elhaladhasson mellettem. Miközben vártam, felbukkant egy nagy fekete-fehér kutya. A sövény mentén loholt, érdekes szagok reményében a talajt szaglászva. A mérföldkövön ülő alakkal nem törődött, de mikor engem észrevett, megtorpant, lelkes farkcsóválásba kezdett, majd odaugrott hozzám. Izgatottan végigszimatozott, melegköpenyként burkolt be forró lehelete, a bajusza csiklandozta az orcámat. Kacagtam, mire a kutya még vadabban csóválta a farkát. Immár több mint százharminc éve a könyv minden

egy elolvasásakor végigszimatolta ezt a sövényt, de még sose került az útjába semmi, aminek a szaga ennyire... nos, ennyire *valóságos* lett volna. Rajongása jeléül nyalogatni kezdett, ahol csak ért. Megint kacagtam és eltoltam magamtól, mire a kutya elszaladt egy botot keresni.

Csak később, a regény többszöri elolvasása után tudatosult bennem, hogy Vezér kutya addig sose szaladhatott elhajított bot után, hisz alig néhány jelenete van a könyvben – nem csoda hát, hogy oly nagy örömmel ragadta meg a kínálkozó alkalmat. Nyilván tudta, az ösztönei megsúgták neki, hogy a kislányt, aki egyszer csak felbukkant a 81. oldal alján, nem korlátozza az elbeszélés szigorú menete. A történet itt-ott a kutyának is hagyott némi mozgásteret – eldönthette például, hogy az út melyik oldalát szaglássza végig, hisz a szövegből ez nem derül ki –, de ha a regény előírta, hogy ugatnia, szaladgálnia vagy ugrálnia kell, kötelessége volt úgy tenni. Hosszú és ismétlődő létezés volt az övé, s már csak ezért is nagy élmény volt számára a magamfajta látogatók ritka felbukkanása.

Felnézve megpillantottam a lovat és lovasát, akik épp akkor haladtak el a fiatal nő mellett. A lovas magas termetű, nemes vonásokkal megáldott, gondterhelt arcú férfi volt. Összeráncolt szemöldökkel töprengett valamin, s úgy tűnt, gondolatai lekötik minden figyelmét. Túl kicsi voltam, ezért nem látott meg azonnal, márpedig a biztonságos útvonal épp azon a helyen át vezetett, ahol félrehúzódva álltam, az ösvénynek azon a részén ugyanis alattomos jégfolt búj meg. A ló pillanatokon belül mellém ért, súlyos patái kopogtak a keményre fagyott földön, s arcomat megcsapta a bársonyos orrlukaiból előtörő, forró gőz. A lovas most végre észrevette az útját elálló kislányt. – „Mi az ördög...?” – fakadt ki. Hogy kikerüljön engem, gyorsan balra rántotta lovát. Az állat a jégfoltra lépett, megcsúszott, és csúnyán elesett. Hátrahőköltem, annyira megrémített a baleset, amit okoztam. Mi-

közben a ló megpróbált felállni, a kutya az aggasztó zajokat hallva visszaszaladt, letett élém egy botot, majd megugatta a földre kerülteket; mély hangja visszhangozva szállt a csendes estében. A fiatal nő aggódó arccal a bajbajutotthoz sietett, és hogy jelezze segítő szándékát, megszólította:

– Megsebesült, uram?

A férfi morgott valami, nem méltatta érthető válaszra a nőt.

– Segíthetek? – jött az újabb kérdés.

– Álljon oda, arra az oldalra – válaszolta nyersen a lovas, miközben feltápászkodott.

A nő hátrált néhány lépést, s a férfi nagy szerszámcsörgés és patadobogás közepette talpra segítette lovát. Ezután egy kiáltással elhallgattatta a kutyát, majd nekiállt végigtapogatni a lábát. Látszott, hogy komoly fájdalmai vannak. Amilyen zord kedélyű embernek tűnt, biztosra vettem, hogy nagyon dühös rám, ehhez képest mikor újra találkozott a pillantásunk, barátságos mosollyal rám kacsintott, s közben az ajkára nyomta mutatóujját, hogy hallgatásra intsen. Viszonyoztam a mosolyt; ezután a lovas újra a fiatal nő felé fordult, és szerepébe visszazökkenve megint felvette mogorva arckifejezését.

Ekkor egy távoli hang, mely mintha az alkonyi égből hullott volna rám, szólongatni kezdett a nevemen. Egyre erősödött a hang, s az ég elsötétült. Az arcomat érő levegő melegedni kezdett, a gyalogút képe szertefoszlott, a ló, a lovas, a fiatal nő és a kutya visszatértek oda, ahonnan jöttek: a könyv lapjaira. Ismét felbukkantak körülöttem a múzeumi szoba falai, s miközben a japán nő befejezte a mondatot, a képek és illatok visszaváltoztak kimondott szavakká.

– „...mert odabicegett a mérföldkőhöz, amelyről én az imént felálltam, és le is ült rá.”

– Thursday! – csattant rám Polly nénikém. – Milyen dolog ez, hogy csak úgy lemaradsz? Lesz hozzád néhány szavam odakint! – kézen fogott, és magával vonszolt. Hátrafordul-

tam, és hálásan integettem a japán nőnek, aki kedves mosollyal búcsúzott tőlem.

Később elmentem még néhányszor a múzeumba, de a csoda nem ismétlődött meg. Tizenkét éves koromra kislányból nővé értem, és túlságosan bezáródott az elmém. A bácsikámnak meséltem erről az élményemről, s ő bölcsen bólogatott, elhitte az egészet, az utolsó szóig. Ő volt az egyetlen, akit beavattam. Az átlagos felnőttek nem szeretik, ha a gyerekek olyan dolgokról beszélnek nekik, amelyekről megfosztja őket saját elméjük szürkesége.

Ahogy azonban múltak az évek, kételkedni kezdtem saját emlékezetem megbízhatóságában. Tizennyolc éves koromra meggyőződésemmé vált, hogy túlságosan élénk képzeletem terméke volt az egész. Rochester újbóli felbukkanása Styx lakásánál ezek után tökéletesen összezavart. Egyvalami viszont nyilvánvalóvá vált számomra: a valóság torzulni kezdett.

7

A Góliát Konzern

Senki nem vitatja, hogy hálával tartozunk a Góliát Konzernnek. Nem szabad elfelejtenünk, milyen hatalmas segítséget nyújtottak nekünk a második háború utáni újjáépítésben. Ugyanakkor az utóbbi időben azt kell tapasztalnunk, hogy a Góliát tevékenységét vajmi kevéssé jellemzi az ígért méltányosság és altruizmus. Napjainkra abba a kellemetlen helyzetbe kerültünk, hogy folyamatosan törlesztünk egy olyan adósságot, amit már rég visszafizettünk – kamatostul.

Részlet SAMUEL PRING angol góliátszkeptikus
parlamenti képviselő felszólalásából